

Free Corvette

ZĂSTRAGĂL

HOROR

UIZIN

UNICĂ... NU CUNOSC NIMIC COMPARABIL. (FRANK HERBERT)

ZĂSTRAGĂL UIZIN*

- SUPRAVIEȚUIND LICEULUI -

* Prelucrare autohtonă a cuvintelor „The struggle within“ (eng.) - NA

Prolog

În anul 1991, două mari personalități didactice ale Liceului de Informatică din București s-au gândit, în limitele impuse de capacitatea lor intelectuală, să le facă elevilor săi un lucru cât mai neplăcut. Și atunci le-au făcut o tabără. De ce au dat ele greș, astfel încât copiilor le-a plăcut în cele din urmă tabăra și cum s-a petrecut în detaliu fiecare amănunt veți afla dacă veți avea înconștiența să citiți cele ce urmează.

Din momentele imediat următoare taberei realizate de alfa și omega terorismului preuniversitar, pe numele lor de cod Ciurea¹ și Alba Neagra², am simțit continuu datoria apăsătoare de a scrie o carte în care să relatez umanității averse de inedit întâmplările neobișnuite ce mi-au brăzdat adânc personalitatea, în timpul acestei tabere.

Mi-am dat seama că o istorie de dimensiunile

cele de față s-ar impune instantaneu în ierarhia celor mai cunoscute titluri ale literaturii SF și horror scrise vreodată și și-ar atrage astfel cele mai superioare laude din partea celor avizați, dacă m-aș putea exprima astfel, dând naștere unui monstru gramatical în favoarea unei idioate figuri de stil - și iată că am reușit, dovadă că am și făcut-o.

Apoi, în culmea înflăcăării creatoare, m-am izbit frontal de un imens perete de lene. Lene ce s-a interpus între creion și hârtie, ori de câte ori am vrut să încerc transpunerea în elemente perene a acestei istorii. Lene ce a durat doi ani, timp în care, cu grație și plecăciuni, s-a dat la o parte în fața sentimentului din ce în ce mai puternic că e prea târziu.

Uitarea a început să-și facă apariția și, pe măsură ce timpul trecea, diversele evenimente petrecute în cadrul taberei își pierdeau liantul temporal.

Vreme de doi ani - și jumătate - m-am aflat în situația românului cumpărător de dolari: în veșnic regret că nu a cumpărat dolarii *atunci*, când, iată, erau cu atât de mult mai ieftini decât în momentul de față. Însă tocmai această comparație cu fraierul român m-a determinat în cele din urmă să mă apuc de scris. Căci, întocmai cum cursul dolarului nu va scădea în veci, tot așa nici memoria mea nu va face vreun act de revenire, astfel încât momentul prezent este în continuare cel mai potrivit spre a o valorifica.

Anul 1993. Anul nașterii unei capodopere literare. Ministerul Învățământului editează caietul

de activități recreative, informare politică și sport pentru clasa a II-a. În același timp, nimeni nu editează geniala lucrare „Zăstragăl Uizin” care, după ce este scrisă numai de autorul ei, este citită tot numai de acesta.

De aceea, cu sentimentul datoriei împlinite, pun la dispoziția ta, onorabile cititor, această istorioară pe care, cel puțin mie, mi-o recomand cu căldură.

Din start trebuie să precizez că toate întâmplările ce vor fi relatate au fost reale, astfel că, spre deosebire de bestsellerurile lui Coruț, această povestire nu cuprinde nici urmă de ficțiune. Caracteristicile principale ale acestei nuvele, spre a o numi astfel cu falsă modestie, sunt subiectivismul și grosolanele exagerări făcute în spiritul acestuia. Întrucât am avut onoarea de a fi erou direct și principal al întâmplărilor, am preferat povestirea la persoana I, spre a face evident „amestecul autorului în destinele personajelor”. Cu siguranță, trecerea timpului a adus un plus de stil în relatare, care mai umple din lipsa de fond, pe ici, pe colo.

Așadar, iată tabăra de la Sinaia, din perioada 29 iulie - 4 august 1991, văzută și trăită de Corvette Întâiul³.

Cap. I: Persoanele

Sfârșit de clasă a 9-a, în Liceul de Informatică. Dezinteresul și dezvățul ridicate la rang de etică ca-racterizează o întreagă generație de „postrevo-luționari“. Treapta a 2-a s-a abolit în mod democratic, deci până-ntr-a doișpea, mamă-mamă cât mai e! Azi să ne distrăm, că mâine cine știe?

Să ne distrăm, căci, iată, nimeni nu ne poate opri. Într-adevăr, de profi facem mișto într-un ritm demențial. Cu mici excepții toți cad în plasă. Trec în tagma celor „fraieri“ (la ăia „deștepți“ e liniște la oră, s-aude musca bzzz).

Care sunt profii „fraieri“ de la noi din liceu? Ei, asta-i! Eu zic că numai vreo patru nu-s. Mă și văd aspru muștrat în fața colectivului profesoral pe motiv că instig elevii la disobey și numesc cadre profesoriale „fraiere“. Evident, fraier să fii să nu te

prinzi la ce mă refeream. Că turnători există destui, urechi care să nu-i asculte mai puține.

Să revenim la tabără. Că s-a făcut o tabără. Cu Alba-Neagra și cu Ciurea. Pentru cine n-o cunoaște pe Ciurea, i-o recomand călduros ca profesoară de engleză, gratis și acasă. Eu n-am avut-o, de-aia zic.

Totuși, cele două personaje se înscriu perfect în categoria profelor „fraiere”. Înainte de a trece mai departe, aș insista totuși asupra noțiunii de „prof fraier”.

Un profesor fraier este acel profesor care o idee foarte bună despre sine, de obicei nefondată și care, ca urmare a aerului de superioritate pe care vrea să-l degaje, se supune miștoului colectiv. Necântă-rindu-și cu atenție șansele, se angajează în disputa pornită și sfârșește prin a se enerva îngrozitor. Spre deliciul părții adverse, evident. Este oare acest deliciu o dovadă de inconștiență? În mod evident, atât da, cât și nu. Da, pentru că un profesor nervos începe să apeleze la autoritatea pe care i-o conferă poziția de profesor. Nu, pentru că la profesorii despre care se știe că apelează la asemenea mijloace nu se face mișto. Am definit, deci, și categoria profesorului „nefraier”. Este acel profesor autoritar, însă în limitele parametrilor impuși de colectivitate. În măsura în care se apucă să strice unele ierarhii prestabilite prin compromisuri comune, în favoarea sa, trece automat în categoria profesorilor „ai dracu” și atunci se lasă cu cauciucuri desumflate, geamuri sparte și saci negri de plastic în cap. Toate într-a

12-a (se știe).

Să revin la profesorii „fraieri”. Sunt cei mai agreați de tineii elevi, datorită abilității acestora de a se balansa în mod continuu între comic și penibil, fără a trece însă în agresiv. Și profesorii „fraieri” se pot clasifica în două: cei care, în final, intră în conflict declarat cu clasa respectivă, așa denumiții „proști” în adevăra-tul sens al deficiențelor intelectuale pe care acest cuvânt îl are și cei care, în final, își recalculează șansele și renunță la a mai combate și devin așa-ziii profi „de treabă” sau „dresați”.

Dintre profesorii „dresați” ai acestui liceu aș putea aminti, spre marea cinste a acestora, vreo 5-6, dar nu o fac de frică.

Ei bine, Alba Neagra și Ciurea făceau parte din categoria profelor fraiere în curs de dresare. Spun „făceau” pentru că una nu mai face cu noi și cealaltă nu mai face cu nimeni întrucât a plecat din liceu. La plecarea din liceu era cu adevărat o profă „de treabă”. Pe vremea când au făcut tabăra însă, nu era nici măcar dresabilă. În argoul uzual, intra la categoria „NF”.

Domne, și tocmai astea două se găsiseră să facă tabără. Bine, zic eu, Corvetă, ce-i aia tabără, sau mai precis, ce-i aia tabără fără blatști?

Cap. II: Plecarea

Motiv pentru care, deși marcat de o tuse infernală (a se citi „măgărească”) zic acasă că mă duc în tabără și pe 29 dimineața mă aflu în Gara de Nord, întreținându-mă cordial cu colegii mei neblatiști.

Băi, și când să zic al doilea banc, vine Alba Neagra și, fără nici o schismă facială, mi se adresează interogativ: ‘Tu?’. Și apoi ridică sprânceana dreaptă, semn că a terminat. Cu greu, îmi revin din contemplarea sprâncenei ce se încăpățânează să rămână imobilă și răspund: ‘Știți, am venit și io aici, că io am pe cineva în Sinaia la care să stau și am zis că să fiu în aceeași perioadă cu prietenii, colegii, frații, părinții, bunicii și mă gândeam să scap de naș, că dacă tot sunteți omul și locul nu se observă...’ etc, etc.

Culmea e că nici nu mințeam în totalitate.

Cu trei ani înainte stătusem la cineva în gazdă vreo lună, de unde se trăgea nădejde că aş mai fi putut fi ținut minte în respectiva casă, dacă nu de cele două tinere femei, Oana și Silvana, care nu prea dădeau pe acasă, cel puțin de fiul uneia dintre ele, Sebi care, aflat la o vârstă fragedă de vreo patru ani, beneficiase din plin de „programele de șoc” pe care eu și cu vărî-miu i le aplicam cu mare generozitate și în urma cărora bietul copil începuse să nu mai doarmă noaptea și să nu se simtă prea în largul lui nici ziua. Poveștile cu lupi și balauri, urmate de exemplificări 3D cu mine în patru labe și cu o pătură în cap în chip de lup avuseseră menirea de a ne atenua din simpatia bunicilor lui Sebi, dar și de a ne asigura, speram noi, un loc bine definit în memoria acestora.

Așadar, în cazul că nici o altă soluție nu s-ar fi ivit, aş fi putut, teoretic, face cei aproximativ 8 km care despărțeau casa acestora, aflată pe drumul spre cotă, de Sinaia, de mai multe ori pe zi. Datorită experienței anterioare, puteam beneficia de cele câteva scurtături prin pădure, obținând astfel cam jumă’ de oră la coborâre și 45 de minute la urcare. Era totuși o soluție destul de neplăcută.

În ciuda oricărei logici, bâlbâiala mea pare să aibă succes asupra sprâncenei aflate în suspensie, căci, iată, se mișcă. Încrețindu-se și mai tare!!! Încerc să-mi maschez spaima provocată de această nouă dezvelire a ochiului drept, de data asta aproape totală, și fac pe calmul.

În cele din urmă, Alba Neagra obosește să-și mai mențină mușchii faciali la asemenea tensiuni și

rostește, conspirativ :

‘Vrei să stai cu noi?’

Convins de inutilitatea unei posibile colaborări cu doamna, mă pornesc din nou :

‘Nu, v-am spus, am unde să stau, doar drumul...’

Mă ținutuieste cu o nouă figură, mai încremenitoare. Mă întreb cât o fi exersat măștile astea și mă tem să nu izbucnesc în râs, că se duce totul dracu’.

‘Eu te întreb’, silabisește, ‘vrei să stai la noi?’

Băi tată, zic, e groasă. Bine cu de-a sila nu se face; hai s-o las să-mi facă un serviciu, dacă vrea neapărat. Dubios lucru însă. Alba Neagra, acest J.R. al liceului nostru, să facă cuiva un seviciu așa, din senin.

‘Păi, dacă credeți că nu v-ar deranja...sigur... mi-ar conveni să stau cu dumneavoastră... să nu plec în fiecare zi... da’ io am unde să stau!’

Văzând-o cum i se luminează toată fața, încep să presimt că n-am apucat-o bine.

‘Că, zice, nici o problemă, aranjez eu să-ți dea un pat, plătești și gata...’

Asta era, deci! Dintr-odată și-a elucidat misterul! Carevasăzică vrea niște bănuți... Păi bine dom-ne, mă gândesc, da’ io de ce n-am plătit tabăra? Ca să nu dau bani! De ce aş băga eu bani în buzunarele care nici măcar nu sunt în drept să-mi facă astfel de servi-cii? Poate că, ajuns acolo, mai trebuie să mă înțeleg, tot fără nici o problemă și pe bani, și cu cabanieru’ și cu băiatu’ lu’ cabanieru’ și tot așa, nu? Nu tată, nu ține. Și atuncea poc, mă strănfulgerează ideea care m-a marcat toată

tabăra: Bă, nene, asta nu crede o iotă că am unde să stau în Sinaia. Da' nici nu poate dovedi că n-am. Și nici n-am de gând s-o las. O să-i zic până la capăt că am unde să stau și la o adică trec pe la aia și oi vedea.

'Nu, doamnă, zic, lăsați că găsesc eu. Dar cu trenul mă luați?'

'Da.'

'Bine, lăsați așa.'

Pleacă Alba Neagra și, eliberat din interogatoriu, mă repornesc pe entertainment cu noua determinare de a nu le lăsa pe profe să fie la cârma destinelor mele în halul în care s-a dovedit a fi față de cei din tabără.

Cap. III: Acolo

După un drum cu minime evenimente ajungem cu toții în Sinaia. Aflu că urmează să stăm tot pe drumul spre cotă, motiv pentru care am pretextul de a rămâne în continuare cu tabăra. La vreo 15 minute din oraș, ajungem la vila „Vânătorul”. Impunătoare, aflată într-o curte imensă, vila avea două etaje plus un fel de subsol în parte dreaptă, datorat diferenței de nivel (pantei) în care era construită. Intrarea se făcea prin lateral, printr-un fel de prispă de 3 x 3 m și înconjurată de un garduleț, totul de lemn. La fațadă, parterul avea un balcon, ridicat față de pământ cu vreun metru jumate (ușor de escaladat la o adică), la etajul întâi tot un balcon, care se înălța deasupra primului și se lega de acesta prin două bârne de lemn, totul încrustat cu modele naționale frumoase. Etajul doi avea ca unică comunicare cu exteriorul un geam

dublu.

Înăuntru, un hol imens făcea vila numai bună de-un bairam și chiar de mai multe. O scară interioară de lemn și scârțâitoare făcea legătura cu etajele superioare, ce mai încolo și-ncoace, un loc numai bun de făcut blatul.

Ne așezăm care pe unde putem prin curtea vilei și continuăm discuțiile pe tema inexistentă care se formase, timp în care, ca un macabru semn al predestinării, un câine vagabond îmi ginește o rolă de cașcaval și o mănâncă integral. Îmi mai sting nervii bând din cutiile de Pepsi și de Bere pe care le aveam la mine de acasă, împreună cu Neamțu⁴, Cip⁵ și Bugiu⁶, eroi ceva mai principali în istoria taberei.

Următorul semn al dominației malefice pe care au urmat a o institui cele două cadre didactice preuniversitare vine sub forma unui zvon: „ăăă, fetele separat și băieții separat“.

Cu toate că, din cunoștințele pe care le dețineam, consumul excesiv de alcool nu afectează mai întâi auzul, mă uit cu ură la cutiile goale de bere pe care le credeam responsabile de iluzia acustică a cărei victimă credeam că am fost.

Totuși, nu peste mult timp, știrea apare în totalitatea absurdității ei, chiar din gura doamnei profesoare Alba Neagra. Se organizează un „careu“, în sensul că toți cei din tabără sunt strânși la un loc în scopul de a li se face o comunicare. Amuzați de ideea de a ne strânge ca la clasa I, nici nu ne dă prin cap importanța administrativă pe care aceste „careuri“ urmau s-o aibă în desfășurarea taberei.

Comunicarea vine sub forma informării că unele dintre fete urmează a locui la o vilă ceva mai jos, la „Izvor“.

Careul se sparge iar eu, sub pretext că mă duc să văd ce fac „gazdele“ mele, las rucsacul în grija lui colegii mei și o iau în sus spre cotă. Trecând prin dreptul casei critice, arunc priviri fugare spre înăuntru. Nevăzând pe nimeni, nici nu insist și îmi continui ascensiunea până obosesc.

După vreo două ore mă întorc la vilă, unde colectivul taberei executase deja programul de masă de prânz și se afla în programul de letargie comună. Aflu că fuseserăm cazați la etajul II, în camera a cărui geam dădea înspre stradă, deasupra balcoanelor.

Marcat de eternul spirit practic, montez walkmanul, amplificul lui Neamțu și boxele și pornesc un Seek and Destroy⁷ la 2 x 15 W. Din curte primesc semne disperate ca certe dovezi ale recepționării sunetelor, în timp ce podeaua vibrează la unison. Mutăm dulapul, noptiera și paturile, îmi instalez rucsacul, scot gemul, Bugiu se culcă, restul mâncăm.

Cap. IV: Nea Petrică

Nea Petrică? Gazda noastră.

Și doamna? Doamna, soția lui.

Și dumneavoastră? Și eu!!!

Vine doamna. Grasă, scundă, arogantă și cu totul antipatică :

‘Aicea sunteți un om în plus!’

‘Da, doamnă, chiar așa e! 3 paturi, dar 4 oameni, de unde rezultă că un om e în plus! Nota 10! Da, știți, eu sunt în plus, dar nu stau cu ei, că io am gazdă mai sus, bla, bla, bla.’ Da’ ce, te-nțelegi cu nebuna? Nu, că să-i vadă ea pe ăia 3. Ies din cameră și aștept să numere. Numără, iese, intru și reluăm masa. Casu’ ne cântă dovada vie că Blitzkrieg și Am I Evil fac totuși parte de pe LP-ul „Kill’em All”⁸. Bugiu doarme. Pun Obituary⁹. Bugiu doarme.

Seara, primul contact cu Nea Petrică. Cărăm

mățaraia jos în holul mare, nu ne lăsăm intimidati că n-avem priză, tragem de la etaj, dăm drumul la muzică și gata bairamul!

Adică gata cu el, că a venit Nea Petrică! Niște răcnete nedeslușite ne obligă să întrerupem muzica și să căutăm mirați sursa lor. O chestie mică și fără păr își face apariția în mijlocul nostru, cu pretenția că îi facem praf vila și că aicea nu-i discotecă ci vilă unde vin oamenii la odihnă! Îl credem pe cuvânt că vila îi aparține, de unde logaritmăm rapid și obținem că el e responsabilul vilei.

Tocmai când ne pregăteam să-i arătăm lu' Nea Petrică că nu există vreo lege în regulamentul de pe perete cu privire la pretențiile lui, apare pentru prima dată în scenariu Ciurea, cu o avalanșă ofensivă de cuvinte murdare la adresa lui Petrișor. Ei i se alătură Alba Neagra, lui i se alătură nevastă-sa. Urmează o ceartă ca la piață, în urma căreia, în final, ocolind cu dibăcie păruiala, Alba Neagra trage concluzia de „s-a rezolvat: nu se poate”, urmată de pretenția de a ne culca în întregimea colectivului nostru. O primă întrebare se naștea în sufletul meu independent: de unde această tendință de colectivizare a bieților taberiști, de monopolizare a întregii mase de 40 de copii ca un singur întreg, în direcția unei unice acțiuni comune? Mai ușor de manevrat, mă gândesc, dar de ce profesorul manevrează elevul venit în tabără? De ce organul urmărește infractorul? De ce părintele dojenește copilul? De ce jumătate din populația Londrei nu are unde dormi noaptea și este nevoită să doarmă ziua? Iată idei ce mă frământau profund. Dar și

mai profund mă chinuia ideea de ce Mona¹⁰ e cu Ciurilă¹¹? Ei bine, toate aceste întrebări aveau să-și găsească răspunsul în zilele următoare, și la momentul convenit le voi afișa la loc vizibil, așa că fiecare cititor să semneze de luare la cunoștință pentru fiecare răspuns în parte.

Cap. V: Revenge!

Convinși deci (cel puțin aparent) de Alba Neagra, ne urcăm în cameră și încercăm să ne găsim de lucru. Cum? Geniul creator de idei nu se lasă niciodată așteptat în astfel de situații. Remontăm aparatura de făcut zgomot, fapt ce îl trezește temporar pe Bugiu, scoatem boxele pe culoar și reluăm Kill'em all-ul de unde rămăsese, de data asta la maximum.

Structura de lemn vibrează până în temelii, în timp ce aerul din interiorul vilei șuieră în mod extrem de îngrozitor, terifiind pe oricine ar cuteza să-și părăsească camera, din motive oricât de fiziologice.

Plecați „în turneu”, eu cu Neamțu și cu Cip mergem din cameră în cameră cerând mâncare și întrebând ostentativ dacă „nu-i așa că nu vă deranjează?”. Răspunsurile se constituie într-o

majoritate zdrobitoare: „Da, nu ne deranjează”. O excepție însă tot apare, din partea unui cuplu de tinere fete (obișnui-tul cuplu de fete, NF, nelipsit din nici o tabără), de unde se înregistrează chiar pretenția de a fi lăsate să doarmă.

În entuziasmul momentului, nu ne lăsăm, în mod evident, intimidați de aceste cârcoteli, continuând să țipăm cât ne ține gura că „asta-i discotecă pentru Nea Petrică, pe care până la trei o vom ține tot așa”.

Înspăimântate în fața teribilei perspective de a nu dormi până la ora trei din noapte, membrele componente ale cuplului de ciudate descind în secret în apartamentul doamnelor profesoare, unde le pun pe acestea la curent cu ultimele evenimente ce au loc la etajele superioare ale imobilului la parterul căruia acestea au neobrăzarea să și doarmă.

Dintr-un sentiment de profundă umanitate, având acea veșnică ureche plecată la nevoile, doleanțele, convorbirile telefonice, ale oricărui suflet deschis descărcării mutuale de pâră de genul căreia posedau și fetele noastre, Alba Neagra simte că este de datoria sa să intervină și să oprească astfel nedreptatea ce se săvârșea de mai bine de o oră într-o casă de oameni. Motiv pentru care, apare la ora 1, în toiul petrecerii, cu figura impunătoare a unui om vădit sculat din somn și cu tendințe la fel de vădite de a se culca la loc cât mai curând, și adresează întrebarea generică „A cui a fost ideea?”. În ciuda evidentelor eforturi de a o imobiliza, sprânceana dreaptă rămâne bleagă peste ochi,

apăsând pleoapele spre o poziție atât de plăcută, caracteristică somnului adânc de Alba Neagra.

Ca la o poruncă împărătească, cele 5-6 perechi de ochi prezente la chestionar se îndreaptă spre mine cu o evidentă inconștientizare a conștientizării gestului. În lipsa unei alte ținte spre care să-mi îndrept, la rându-mi, privirea, mă uit la Alba Neagra în ochi și afirm, mânat de un adânc sentiment patriotic :

‘A mea, doamnă! Am considerat această acțiune ca pe felul nostru original de a ne răzbuna pe Nea Petrică pentru că nu ne-a lăsat să facem discotecă!’

Deși nu-mi dăduseră lacrimile, o văd pe Alba Neagra cum se înduioșează, probabil la amintirea pa-tului care se răcea așteptând-o și cum cu o ultimă sforțare mă întrebă dacă nu cumva ar fi cazul să plec și eu la „gazda” mea.

Mascându-mi pe de o parte surprinderea și pe de alta dezgustul, confirm părerea doamnei profesoare, mă îmbrac și, fără a face vreun gest conspirativ celor ce oricum știau că mă voi întoarce, mă alătur Albei Neagra în încercarea temerară de a coborî toate treptele până jos fără a omite nici una. Străbatem cu grijă traseul în formă de melc, îmi iau la revedere de la ea și ies din vilă. În spate aud cheia răsucindu-se în broască. Deloc intimidat, o iau nițel în sus pe stradă, unde trec pe lângă cuplul amăgirii mele: Ciurilă cu Mona, care se desfrânează liber într-un mod fatal. Îi salut, îi anunț că Alba Neagra a închis ușa și deci, că să se ducă înăuntru cât îi mai poate auzi bătând la ușă. Rămân singur ca la

vreo cinci minute, punând la cale planul diabolic de răpire a Monei din ghearele Ciurilăi, după care revin la vilă.

După un scurt tur în jurul acesteia, descopăr și ceea ce căutam: un geam deschis. Geamul, de vreo 30 cm lățime și 1 m înălțime, dădea într-un corp sanitar [WC] adiacent camerei în care Alba Neagra și Ciurea își dormeau somnul de prima noapte. Ațâțat și de perspectiva riscului, intru fără să șovăi prin geam, deschid ușa și mă pomenesc într-un antreu, despărțit de holul vilei printr-o ușă puternic scârțâitoare.

Ca de obicei în momentele cele mai nepotrivite, tusea îmi dă zdravăn de furcă și mi-e să nu ratez acțiunea tocmai acum. După câteva minute de luptă cu respectiva ușă am câștig de cauză, urc scările trosnitoare spre camera destinată somnului meu, bat, intru și mă alătur conhabitanților mei somnoroși întru binemeritatul somn de proaspăt ajuns în tabără.

Cap. VI: A doua zi (Home alone 2^{1/2})

După ce, tușind și horcăind, mă chinuisem vreo juma' de oră să adorm ca să-i las și p-ăilalți să adoarmă, nimeni și nimic nu a mai putut tulbura execuția programului de somn. Dimineața însă, niște bătăi în ușă mă obligă să mă ascund după dulap. Gest inspirat, de altfel, că Alba Neagra tocmai vroia să vadă „cum au dormit băieții”. Evident, ce o muncea cu adevărat pe ea era „câți au dormit băieții”, dar, întrucât după vreo două raiduri oculare prin cameră n-a reușit să dea de nici un mine și cum de data asta am reușit să nu tușesc, renunță la idee și pleacă, lansând invitația-recrutare la masă. Și după masă, prin oraș. Evident, asta tot cu colectivul, că de-aia e tabără.

Pradă unui moment de neinspiratie, mă

ofer să rămân în cameră până vin ceilalți, eventual să fac și ceva ordine. Le cer cheile și mă încui în cameră, cu gândul la masa pe care urma să o am din rezervele comune ale colegilor. Dau drumul la amplificator în surdina, mănânc și încep să fac ordine. Se știe că într-un sistem lăsat să evolueze liber, entropia acestuia crește îngrozitor și se manifestă prin gradul de dezordine aferent. Deși lăsasem camera în evoluție liberă de mai puțin de o zi, entropia își făcuse zdravăn de cap, pătrunzând și în capul meu, de unde îmi trimitea dureri de cap ori de câte ori contempnam peisajul înconjurător.

Înarmat totuși cu o energie fantastică, nestăvilă, dintr-asta, îmi investesc emcepătratul în izolarea compartimentelor entropice din cameră, transformându-le în mici insule sporadice, spontane, haotice și singulare. Timp de vreo două ore mut munții prin cameră și observ că se face 1, motiv pentru care bănuiesc că tre' să vină și Cip, Neamțu și Bugiu.

Între timp, în vilă, liniște totală. Plutonul taberist plecase la acțiunea masa de prânz, așa că în toată vila mă aflam doar eu. Sau cel puțin așa credeam eu în momentul în care coboram scările scârțâitoare în ideea de a părăsi imobilul. Moment în care mă izbește vocea polifonică multilaringială și inconfundabilă a consoartei lui Petrișor (o să continui să o definesc prin intermediul relației de rudenie cu bărbat-su, că altfel nu văd cum, neștiindu-i numele). Din fericire, nu mi se adresează mie, motiv pentru care încep să elaborez noi planuri de a urca înapoi câteva trepte, pentru a

o putea auzi fără a fi văzut.

Într-o discuție cu altă gaiță, pe care n-am cunoscut-o decât prin intermediul vocii specifice, îi povestea incidentele din noapte care tocmai se încheiase. Noi, copiii de București, eram, evident, descrierații, golani, etc., printre care doar eu mă evidențiam ca dement, în timp ce scumpele noastre profe intrau în aceeași oală cu noi sub denumirea generică de curve.

Aflu din aceeași discuție că doamna nr. 2 se dă drept profă la Bălcescu*, ascult obișnuita prelegere că „am și io copii, da nuu fac ei așa cevaaa”, după care devin martorul unei conspirații. Păstrând proporțiile nivelului intelectual al pseudoprofesoarei, orice bârfă se poate ridica la rang de conspirație.

Zice doamna 2 către doamna 1 :

‘Ăăă, ia să-mi spui tu mie cum le cheamă pe alea două, că mă interesez eu de ele cine sunt și am eu grijă să nu mai fie!’

La care madam’ Petrică răspunde că ‘Da? Păi o să le cer la toți buletinele, că tre’ să mi le dea, și-ți zic cum le cheamă.’

Convins de importanța convorbirii interceptate și fascinat totodată de vocabular elevat etalat de distinsele doamne, mă plictisesc și încep să urc scările, care, evident, fac un zgomot infernal, acoperin accesele tusei, pe care reușisem, cu greu, să o înăbuș.

Enervat că e ora trei și ansamblul de copii tot nu s-a întors, dau drumul la amplificator și mă culc.

* Actualul Colegiu Național Sfântul Sava - NA

Cap. VII: Ochiul si timpanul, inima si banul

Pe la patru, bătăile insistente din ușă mă readuc la realitate. După ce îi înjur bine aflând că au fost în oraș și eu am stat sinistat între patru pereți, le povestesc conșpirația la care fusesem martor și iau hotărârea de a transmite avertismentul și profelor, calculând că e mai rentabilă o eventuală coaliție cu ele în dauna lui Petrică & Co., decât invers.

Motiv pentru care, când Alba Neagra vine să ne întrebe „cine a fost în vilă când am fost noi plecați?” îi spun că io eram ăla și o avertizez să nu-și dea pentru nici un motiv buletinele, că uite ce-am auzit.

Profund recunoscătoare, îmi mulțumește acut pentru prevenire, dar mai are totuși o

întrebare: pe unde am intrat eu de nu m-a văzut nimeni? Îi răspund fără șovăială că pe geamul de la WC, răspuns care o satiaface pe deplin, întrucât gazda „mă și văzuse când am intrat“.

Ne despărțim într-o atmosferă de totală cordialitate și mintea mea începe deja să-mi alunece spre adevărata problemă ce o aveam de lămurit: Mona cu Ciurilă. Mona fără Ciurilă. Mona cu mine. Iată o înlănțuire logică de etape care trebuie să se producă neabătut. Dintr-o discuție confidențială cu Ciurilă iau la cunoștință de totala lui aprobare întru „rotarea cadrelor“, astfel încât eu să ajung cu Mona și el să ajungă cu Nana¹².

Rezolvată fiind treaba din partea lui, îmi dau seama că, mai devreme sau mai târziu, schema logică pe care o aveam în veder va ajunge în faza ei finală.

Mona e deschisă oricăror discuții, dar are o evidentă schimbare de comportament în momentul în care trebuie să ia hotărârea finală. Zice că tre' să discute ceva cu Ciurilă. Sunt de acord că tre' să discute ceva cu Ciurilă, așa că mă duc în oraș să mănânc o Pizza. Foarte bună, 45 de lei și mare cât toată farfuria.

Se pare că cei 900 de lei cu care am plecat de acasă sunt într-adevăr suficienți pentru șapte zile în anul 1991.

Mă plimb nițel p'în Sinaia și revin, aflând că între timp tabăra a mâncat de seară și Mona a vorbit de adio cu Ciurilă. Brusc, relațiile interetnice devin mult mai călduroase, iar discoteca realizată la noi în cameră vine să întărească această afirmație.

La o nouă invitație a Albei-Neagra părăsesc pentru a doua oară reședința și colectivul taberei, fără a avea cea mai mică presimțire a sumbrelor întâmplări prin care aveam să trec în următoarele 20 de ore.

Pornesc, așadar, îmbrăcat în blugi, T-shirt și geacă, cei 200 de metri în sus pe care îi am de făcut înainte de a mă întoarce la vilă. Pe cuvântul meu că așa gândeam atunci...

Cap. VIII: Sinaia by night - horror în două părți

Partea I: Să fugi trei ore

Este aproximativ ora 9:30 seara. Nu știu exact cât e pentru că mi-am uitat ceasul în cameră. Îmi vine greu să stau degeaba așteptând să se facă liniște în vilă. Pe străzi, o pustietate sumbră specifică orașelor românești trecute de lăsarea serii. Luna stă plină deasupra și suplinește cu spor lipsa reflectoarelor. Chiar prea cu spor, pentru că luminează fiecare colțișor. Cu mare efort, reușesc să mă plimb vreo juma' de oră, dar când vin sunt răsplătit - o liniște deplină zace în toată vila. Luminile stinse, totul geme de inactivitate. Hotărât,

mă îndrept spre geamul binecuvântat și dau să intru. Mai dau o dată să intru, da' tot degeaba. Geamul e închis. Înjur în gând toată seminția feminină de pe pământ și, luându-mi inima-n dinți, mă hotărâsc să intru pe ușă. Cu mare precauție urc treptele de lemn și evident scârțâitoare care mă duc la verandă, străbat cu la fel de mare precauție veranda tot de lemn și tot scârțâitoare și mă aflu în sfârșit în fața ușii. Apăs încet pe clanță și când să se deschidă ușa, hop! Nu se deschide. Și p-asta o încuiaseră! Mama lor de netrebnice!

Deloc intimidat, cobor treptele până ajung în dreptul balcoanelor, de unde, cu pietricele, încerc să contactez acustic pe cei dinăuntru. După câteva minute de chinuri, apar Laura și Ana¹³, pe care le pun urgent la curent cu situația critică în care mă aflu și cu care stabilesc de comun acord că nici ele nu poa' să facă nimic. Diversele soluții cad pe rând din lipsă de fiabilitate. Chiar și cea cu cearceafuri înnodate și lăsate în jos două etaje, ca să mă sui pe ele.

Totuși, văd eu, balconul se sprijină pe cele două bârne de lemn pe balconul de jos, la care pot ajunge prin cățărare relativ ușor. Mă sui fără probleme în primul balcon, în niște scârțâieli groaznice. Atât de groaznice însă, încât n-au rămas neinterceptate, astfel că, tocmai când să escaladez pilonul de lemn, se aprinde lumina în hol, se aprind luminile afară și voci de Ciuri + Albe Negre se fac auzite. Disperat, mă dau jos din balconul cu pricina, nemaivând grijă să ocolesc nimic în cale și cu unicul gând să-mi scap pielea. Gândindu-mă că

mai am totuși o minimă șansă să nu fi fost văzut, ci doar auzit, mă strecur printre umbre, cu procentul în continuă scădere de sânge în adrenalină și în cele din urmă găsesc poarta. O deschid și mă furișez pe lângă gard până când terminarea bucății de umbră mă obligă să intru în pădure.

O văd pe Alba Neagra ieșind în curte și inspectând, după care reintră în vilă.

Revenindu-mi nițel din spaimele extreme, am ocazia să admir extaziat formele lugubre ale copacilor în bătaia lunii, imagine datorită căreia mă și expulzez repede din mijlocul pădurii.

Având ca la vreo două kile în plus în fiecare picior, iau hotărârea să mă mai plimb nițel înainte de a încerca o nouă tentativă de penetrare a fortăreței „Vânătorul” și să văd totodată dacă nu pot găsi vreo altă soluție de a dormi. O iau pe stradă în jos, spre cabana „Izvor”, încercând să mă liniștesc și să-mi limpezesc mintea.

La „Izvor”, evident, găsesc ușa încuiată. Posibilitățile de escaladare sunt însă puțin sporite, datorită unei traverse de piatră înclinată, în formă de topogan, care face legătura între scările de la intrare și balconul de la etajul întâi.

Mulțumit de constatare, mă gândesc că cea mai bună soluție de a pierde timpul fără să îngheț e să mă plimb. Așa că o iau încet spre Sinaia, gândindu-mă la cei 900 de lei din buzunar și la gangsterii Bucegilor. Când ajung la pod, fac la dreapta și o iau pe strada ailaltă, care tot în Sinaia duce, da' habar n-am unde.

În scurt timp, vagile tentative de lumină

dispar cu desăvârșire și mă las cuprins de bezna rece în care cred că am Luna ca unic partener de coexistență pe străzile Sinaiei. Sau aproape. Uneori mai trece câte o umbră umană pe lângă mine și zic mersi că nu se apropie prea tare, fără a avea pretenția să o și văd la față.

Stârnesc însă toți cîinii de prin curți, ocazie cu care aflu că-s tare mulți și pot studia fenomenul de amplificare în cascadă a lătrăturilor.

În cele din urmă ajung în centru. Aici, cu totul altă viață. Lumini, mașini, șmecheri mișunând peste tot, dar nicăieri nici un bilet pe care să scrie „Vino, Radu și dormi“. Trec pe lângă impunătorul hotel „Sinaia“, sau cum îi zice și ajung la drumul spre cotă. Calculând eu că adunând cât am făcut la cât mai am de urcat dă cam vreo oră, cu aproximație, o iau la fel de încet la urcare, sperând că așa mă mai încălzesc. Degeaba însă, că se face tot mai frig și geaca mea e tot mai depășită de situație. Și, evident, tusea îmi completează fericirea cu reprize puternice. Meditând la bucuria vieții de noapte în Sinaia, ajung în cele din urmă la fortăreață. Îmi iau toate măsurile de precauție și intru în curte. Vila arată mai moartă ca oricând. E evident că toți s-au culcat, lăfăindu-se cu tupeu la căldură și visând roz la idile tulburătoare, în timp ce eu am toate condițiile să gândesc la rece orice și să elaborez strategii de abordare a vilei.

Și încep prin a încerca ușa, pe care o găsesc, evident, încuiată. Privind cu disperare la bârnele de lemn, mă gândesc că și prin zid aș intra mai ușor decât cățărându-mă pe ele și iau hotărârea că

mai bine dau întâi o tură de vilă, searching for cine știe ce crăpături prin care m-aș putea infiltra.

Așa că, încep să mă tupilez pe lângă zid, încercând fiecare geam. Geamul meu, evident, închis. Geamul de la profe nu se încearcă, se evită prin aplecarea trunchiului în față corelată cu menținerea ritmului de înaintare. Dau colțul. Aici nu mai seamănă cu ce știam eu. Toate geamurile închise, în schimb o groază de bălării se împletesc armonios și consubstanțiază-lizează cu cele câteva fiare aruncate în silă acu' cine știe câți ani, făcând înaintarea foarte anevoioasă și foarte zgomotoasă.

Mai căzând, mai tușind, reușesc să dau și al doilea colț al vilei, abordând o latură la fel de ostilă din punct de vedere al posibilităților de înaintare, dar ceva mai degajată ca traseu.

Totuși, e știut că beleaua vine tocmai când nu te aștepți. Un pas greșit, o șprangă mai ochioasă, un zgomot mai strident și un coteț de al dracu' câine pus tocmai pe latura aia. Și unde nu începe potaia să facă ca toți dracii, strofocându-se disperată în lanțul în care noroc că era prinsă, de răsună toată parcela. Ocazie cu care își trezește și toți frații din amonte care, nemaibeneficiind de binefacerile vreunui lanț, vin în haită și cu mare tămbălău să vadă care-i treaba. E groasă, mă gândesc, și o tulesc într-un ungher sub scara de serviciu. Aia, nimic. Adunați în consiliu plenar, latră ca disperații, reușind pentru a doua oară și în chip inuman să trezească pe toată lumea din vilă, inclusiv, evident, pe doamnele. Cele două. Ele. Adică profele, și iar se aprind toate luminile, de data asta însă, parcă

mult mai ostentativ.

Aflat în imposibilitatea unei noi evadări în codru-i frate cu fugitul, încerc să mă feresc cât mai tare din bătaia oricărei priviri. Poziția însă e al dracului de vulnerabilă, că se vede de aproape oriunde. Și mă mai apucă și tusea ca o disperată.

Voci, pași, chei rotindu-se în broască, voci, pași, patrulări, și eu aflat în imposibilitatea de a vedea orice, pentru că nu pot vedea fără a fi văzut. Mai bine nu bag capul, decât să risc vreo întâlnire de gradul 3. Auzul însă e încordat la maximum, prind orice scârțâială, orice șoaptă, orice adiere, mai-mai că prind și imagini. Și nu-ș' ce dracul m-a apucat de-mi bate inima ca băgată în priză.

Îmi văd deodată toate planurile năruite, toată cupola aurită a alibiurilor mele prăbușindu-se specta-culos într-o simplă luare de urechi și corijare în adevăratul spirit al disciplinei taberiene de tip Ciurea & Alba-Neagra.

Nu tu liberatate de exprimare, nu tu libertate de acțiune, doar mergi „cu grupu'” la masă, mergi „cu grupu'” pe munte, mergi „cu grupu'” la pipi, dă raportul numărului de tușituri zilnic, stai la „careu” - auzi tu, careu! Clasa a 9-a! Doamne ferește! Cine m-o fi pus pe mine să vin în tabără?

În cele din urmă, câinii se potolesc și se repatriază fiecare la locurile lor. Își făcuseră datoria, că agitația umană lăsată în urmă este de nedescris. Ușile se deschid, se închid, pașii scârțâie peste tot și mai tot timpul mă aștept să văd un chip binecunoscut și să aud o voce la fel de neplăcută, fie de sus, de la balustrada balconului, fie din dreapta,

de lângă mine. Doar din stânga și din spate sunt acoperit.

Totuși, cineva acolo sus ține cu mine. Zgomotele se sting încet, încet, degenerând în sunete din ce în ce mai înfundate. Lumina însă rămâne aprinsă și cele mai sumbre închipuiri încep să-și facă apariția în creierul meu proaspăt scăpat de stresul urmăririi. Dacă data trecută mai trăsesem speranțe să nu fi fost descoperit, în urma precedentei desfășurări de forțe nu mai există nici un fel de dubiu asupra gândurilor profelor.

Iau hotărârea să aștept cel puțin o juma' de oră nemișcat, motiv pentru care mă înjur încă o dată că nu mi-am luat nici ceasul nici walkmanul. Cu un ceas la mână, niște căști pe urechi și, cum aveam să descopăr mai târziu, o pătură pe mine, n-aș fi avut probleme până dimineață. Totuși, să stai nemișcat o juma' de oră fără ceas e cel puțin imposibil, așa că iau hotărârea să fredonez în gând o față întreagă de Kill'em all. Renunț rapid la idee din considerente de memorie insuficientă și acțiunea degenerază în a fredona de cât mai multe ori Seek & Destroy, 10 minute 20'', treabă care dă ceva mai multe rezultate. În curând însă, stereotipia începe să ia locul contabilității și memoria îmi repetă doar refrenul la nesfârșit. Timp în care transpirația acumulată de-a lungul evenimentelor se răcește, îngheață, mă îngheață, și abia în cele din urmă dispare, lăsându-mă într-o combinată stare de tremurare și tuse și fără cel mai mic chef de a fredona mai departe. Motiv pentru care iau hotărârea că am stat suficient și că e cazul să văd care-i mersul.

Întrucât luminile nu catadicsiseră să se stingă, bănuiam că Alba Neagra stă înăuntru, așteptându-mă să-i pic în gheare. La frigul pe care îl aveam în oase, mi se părea și mie unica soluție rămasă. O și vedeam stând confortabil în fotoliu, în timp ce eu intru spășit și înghețat, umilit și supus, dispus de a-i cere iertare și cazare. În sfârșit avea ce vroise: dobândise supremația în lupta pentru libertate. Pusese mâna pe destinul meu pe care îl va putea alătura masei de taberiști. S-a zis cu plimbările mele. S-a zis cu miștoul meu la adresa ei. M-a făcut. A fost mai tare. Și tocmai când, distrus și spășit, vroiam să-mi recunosc înfrângerea, dau să deschid ușa și nu mică mi-e mirarea când o găsesc ÎNCUIATĂ!!!

Deodată simt cum totul se năruie pe umerii mei. Frigul îmi intră mai adânc în oase, oboseala devine mult mai ofensivă, iar perspectiva petrecerii unei nopți în stradă mă copleșește pentru prima oară.

Consternat și perplex totodată, încerc să prind orice resorturi logice care să justifice un astfel de comportament din partea profelor. Avuseseră dovada clară că mințisem, că n-aveam unde să dorm și că, deci, unica mea speranță era să prind un moment prielnic și un mijloc de a mă infiltra clandestin în vilă. Mă aveau la mâna lor. Nu trebuiau decât să mă lase să le pic în plasă. Și cu toate astea, ușa rămâne încuiată pe dinăuntru. Lumina deschisă era de fapt uitată. Să fi avut inconstiența de a nu-și da seama ce-nseamnă să stai o noapte în geacă la zece grade, fără să ai unde să

dor-mi? N-aș fi crezut. Acum cred.

Dintr-odată toate resursele mele energetice se concentrează într-un puternic sentiment de ură canalizat fără nici un obstacol spre personalitățile celor două figuri. Minte începe să trimită spre conștient doar sumbre planuri de răzbunare, uitând pentru moment de agresiunile fizice la care sunt supus. Frigul mă readuce însă repede la realitate și mă forțează să mă concentrez din spre soluții de a intra înăuntru. În ciuda tuturor amănărilor, toate gândurile sfârșesc prin a converge spre soluția extremă: bârna.

Bârna. Mă cațăr din nou în primul balcon și mă pregătesc să fac pentru prima dată în viață o urcare pe stâlp de diametru 15 cm. Cert e însă, că lucrurile pentru prima dată în viață trebuie să le faci în cu totul alte condiții decât înghețat de frig, mort de somn, răcit cobză și cu perspectiva rămânerii unei nopți în stradă. În Sinaia. În picioare. În sus, unica soluție: o sforțare, mâinile apucă zdravăn bârna, picioarele se încolăcesc, mușchii se încordează și... totul se desumflă într-o rușinoasă alunecare backwards.

Românul e născut tenac; spune un cioroi de pe stâlpul de telegraf. Îl cred și mai încerc o dată. Același rezultat. Și încă de câteva ori - tot aia. Nu merge. Așa-mi trebuie dacă n-am învățat de mic. Hotărât lucru însă, azi n-am noroc. Mă dau jos și o iau pentru a treia oară pe stradă în jos, de data asta însă lipsit de orice speranță și mult mai înghețat.

Încerc să mă încălzesc făcând diverse sprin-turi, dar e deja prea târziu: frigul a intrat

prea adânc. Și, după cum ne învață meteorologia, noaptea se tot răcește până dimineța.

Și acuma de-abia e... Cât e? Haba n-am. Vreo doișpe și ceva, bănuiesc. Că ceas n-am. Și pe la cât se face ziuă? Pe la 6. Ce dracu' fac eu 6 ore mort de somn? Dacă aș fi fost cu încă cineva, de exemplu cu Mona, aș fi avut ce face. Da' așa?

Filozofez eu așa la nemurirea sufletului până ajung în dreptul vilei „Izvor”. Și acolo îmi amintesc: topoganul! Înclinat la vreo 60°, n-ar fi trebuit să fie o problemă, decât că dacă aș cădea de sus n-ar fi decât vreo trei metri și mai mult ca sigur m-aș încălzi instantaneu. Văd o bancă. Mai bine mai stau puțin. Nu prea mult, că îngheț de tot. Mă scol și încep escaladarea. Un pas, doi, trei... merge destul de bine... Încă un pas, doi, și - surpriză! Cheia se rotește în broască, ușa se deschide și în cadrul ei apare o matahală de 2 x 2, cu intenția vădită de a-mi demonstra că l-am sculat din somn.

‘Ce faci aici?’, mă sfichiuieste cu un ton de „te-am prins!”.

Sar repede jos și încep să-i bâlbâi :

‘Știți, eu sunt din tabără... Adică cu tabăra... și stau mai sus, la o vilă... adică...’

‘La care vilă?’

Mă gândesc: băi tată, la cât sunt de adormit, mai bine-i zic adevărul, că altfel mă prinde la sigur cu vreo minciună.

‘Păi, la Vânătorul...’

‘Și de ce nu te duci acolo?’

‘Păi, să vedeți, că eu am zis că am unde să stau, da' de fapt n-am, și acuma au închis ușa și nu

mă mai primesc, și vroiam să vă-ntreb dacă n-aș putea cumva dormi aici, că, știți, mor de frig, etc. etc.'

Tipul ascultă din ce în ce mai mirat confesiunea mea și în final adoptă o figură firoasă, zi- când :

'Cum o să dormi aici? În nici un caz! Nu se poate așa ceva! Du-te la Vânătoru'! Nu mă interesează! Să nu te mai prind pe-aici!'

Când văd eu că-i groasă treaba, îi cer scuze omului că l-am sculat din somn și plec înjurându-l de toți Dumnezeii că m-a lăsat să crăp în Sinaia la ora unu noaptea.

Tot gândindu-mă eu ce să fac, mă gândesc să mai fac o descindere în oraș, în căutarea vreunui hotel, ceva. De data asta nu mai aveam nici o soluție în minte. Somnul începuse deja să-mi încețoșeze luciditatea iar frigul depășise orice limite. Tusea se pornise mai al dracu' ca oricând și mi-era să nu fac vreo podoabă de boală. Toate casele închise și hotelurile pe bani. Dacă barem era o noapte de vară la București, nu era nici o problemă, mă culcam pe banca din curte de la „Izvor“ și n-aveam treabă. Dar așa, riscam să mă scol în unghi de 90°.

În fine, ajung în Sinaia, unde viața e mult mai liniștită decât data trecută. Luminile au rămas, mașinile s-au împuținat, dar oamenii au dispărut cu desăvârșire. Nici măcar omniprezenții cocalari nu mai patrulează. În fața hotelului doi polițai fac de pază. Mă gândesc că, la halul în care arăt, nici nu am tupeul să intru în hotel, că mă iau ăia la întrebări, mă mai duc și pe la circă! Dincolo de

perspectiva călduroasă de a dormi la căldură, nu e totuși o soluție prea fericită de a petrece noaptea. Așa că mă plimb nițel prin fața hotelului și o șterg, înainte de a atrage rpea tare atenția.

Pentru a doua oară urc drumul spre cotă, marcat de o disperare ale cărei margini se pierd într-o acută nevoie de somn și într-un frig care a început să muște din mine ca hapsânită aia de cățel din rola mea de cașcaval.

Merg eu ce merg și mă trezesc din nou la „Izvor“. Lipsit de orice forță de a avea vreo inițiativă, mă trântesc pe bancă și mă ghemuiesc cât pot de tare.

Partea a II-a: Să stăi cinci ore

E de necrezut cât poate să se dilate timpul atunci când ajungi cu adevărat să-l simți. Numărând fiecare secundă, mă gândesc cu groază la condiția deținuților care cu siguranță trebuie să fie cu mult mai grea decât să stea pe o bancă murind de frig. Și iarăși n-aș fi crezut că de frig nu poți să adormi. O noapte plină de revelații, noaptea asta. Deși nu e nici urmă de vânt, frigul îmi intră printre scândurile băncii direct în coaste, în timp ce jumătatea stângă a corpului e expusă direct la înălțimea văzduhului. Țsta da efect de seră, mă gândesc. Dacă nenorociții ăia de la Cernobâl nu se apucau să facă catastrofe, acuma aveam și noi pătura noastră de ozon, protectoare. Așa însă,

trebuie bieții oameni care dorm pe bănci să moară de frig, izolați și izgoniți de ignoranța umanității. Căci în ciuda oricăror calamități naturale, răul cel mare tot în ființa umană se strânge. Tabără mi-a trebuit, Alba-Neagra mi-a trebuit, uite-mă! Țsta sunt, victimă a ambelor!

Tresar, realizând că reușisem să ațipesc. Cât timp oi fi dormit? Cu siguranță nu mai mult de 10 minute și sunt bocnă. Cu greu, mă scol de pe bancă, simțind fiecare mușchi și fiecare articulație cum refuză să se muleze pe piesa analoagă. Optimist fiind (pe vremea aia) mă bucur că totuși nu plouă, pentru că în caz contrar aș fi sfârșit cu siguranță la Urgență. Și așa bruma găsise de cuviință să mi se bage în haine, așa că porția de ud mi-o luasem.

Era clar că trecusem de faza în care te mai poți încălzi. Efectiv simțeam că frigul vine dinăuntru și nu dinafara corpului. Cu greu, fac câțiva pași și îmi dau seama că nu mai sunt în stare să mă culc a doua oară pe bancă. Mai bine cad din picioare, decât să înțepenesc din nou acolo. Ies pe portă și o iau împleticin- du-mă pe stradă, căutând din casă în casă o ușă deschisă.

Prima casă e în spirit local: ferecată în întregime. Ies și intru în a doua curte. N-am mai mult noroc. A treia casă arată ceva mai important. Trebuie să fie ceva proprietate personală, nu cred că e vilă. Apăs clanța și... minune! Ușa se deschide! Intru și mă simt dintr-odată împresurat de o relativă căldură pe care o înmagazinez cu nesaț. Pe jos e gresie, așa că barem nu scârțâie. Niște scări duc la etaj. La o adică aș putea dormi pe ele.

Tot e ceva, decât sub cerul liber. Să văd însă ce-o fi sus. Urc cu grijă fiecare treaptă și sus dau de un coridor asemănător cu cel de la parter, dar cu lumina aprinsă și cu o ușă deschisă. Intru, și ce-mi văd ochii? (Ce, ce?) Minunea Domnului ce-mi iese în cale: o cameră de baie. Tot felul de accesorii p-acolo, în mijlocul cărora tronează impunător și oarecum extrem de îngrozitor un cazan cu diametrul de vreun metru jumate și înalt de vreo doi. Dacă n-aș fi avut ceva asemănător dar la scară mult mai mică acasă, cu siguranță m-aș fi speriat și aș fi fugit pe scări. Așa însă, am știut imediat că poate conține chiar apă caldă și mă reped cu palmele pe el. Culmea e că am și noroc! Deși nu în întregime, totuși în treimea de sus apa mai e caldă. Călduță, mai precis. Deci, deși până la piept era gheață, aveam totuși posibilitatea să-l îmbrățișez și să-mi lipesc fruntea totodată de el, în vederea obține-rii unei suprafețe cât mai mari de corp în contact cu cele aproximativ 25 de grade Celsius care izvorau din cilindrul izbăvirii mele.

După ce reușesc să-mi aduc palmele la o temperatură care să le permită să se miște, îmi schimb poziția și pot privi pe gemulețul prin care se vede exact Luna. Din nou încep să mă năpădească gândurile, pe măsură ce somnul își cere drepturile din ce în ce mai insistent.

Făcusem totuși un mare progres. Deși nu puteam sta jos, totuși obținusem un minimum de căldură, dacă nu direct în tot corpul, cel puțin indirect prin pase energetice de la mâini și cap în jos. Era în sfârșit o soluție. Puteam să-mi petrec

noaptea aici. Era o chestie. Singurul inconvenient major rămânea lipsa oricărui mijloc de a aprecia scurgerea timpului. Neavând nici o idee asupra orei, trebuia în mod firesc să aștept să se lumineze. Și e groaznic să aștepti nemișcat fără să știi cât. Mai ales în picioare. În scurt timp simt cum mi se înțepenesc picioarele și cum oasele îmi intră în mușchi, cu o durere teribilă.

Mă despart pentru moment de cazan și mă așez pe marginea căzii. Din păcate însă, cada e de fier și deci îngrozitor de rece. În scurt timp frigul devine mai puternic decât oboseala, motiv pentru care îmi reiau poziția la cazan.

Mă gândesc, nu fără oarecare frică, la ce s-ar întâmpla dacă s-ar trezi vreunul din locatari. Cred că m-aș ruga de el ca de nu știu ce ca să mă lase să stau în vilă. Da' dacă dau de vreun disperat ca ăla de la „Izvor“? M-aruncă dracu' în stradă și acolo să vezi nenorocire! Doamne ferește! Mai bine doarme acolo liniștit decât să ajung să-i spun și lui povești.

Din păcate încep să simt și aici frigul reinstalându-se în măduva oaselor de unde îl păcălisem pentru câțva timp și serviciile cazanului devin din ce în ce mai neîndestulătoare pe măsură ce căldura cedată mediului și mie se materializează într-o continuă scădere a temperaturii apei dinăuntru.

Afară, luna a ieșit din cadrul geamului, iar bezna rămâne totală. Să fi trecut vreo oră, ar însemna să mai am patru. Gândul ăsta mă distruge. Efectiv simt că nu mă mai țin picioarele și capul îmi cade de somn, așa că renunț din nou la cazan și

încerc să-mi găsec un loc pe trepte.

Mă așez pe treptele de ciment și mă sprijin de zid, încercând să adorm. Zadarnic însă, pentru că nu pot încălzi nimic în jur cu propria-mi căldură.

Încerc să nu mă mai gândesc la ce i-aș face lu' Alba-Neagra dacă aș vedea-o, dar nu-mi pot împiedica gândurile să zboare spre ce o să fac eu de acum înainte. Eclar că nu mai pot dormi în tabără. Dar unde? Să mă duc la gazdele mele de acu' trei ani - mai mult ca sigur că nici nu m-ar recunoaște. După ce că am crescut cu 20 de centimetri, am și părul mai lung cam tot cu atâta.

În fine, astea se vor rezolva dimineată, dar până atunci mai sunt cine știe câte ore? Văd că nu mai sunt în stare să fur noptii zece minute de somn ca pe bancă, în schimb simt răceala treptei cum se urcă în corp, undeva mai sus de diafragmă.

Nici de cântat nu mai pot, pentru că creierul se află într-o toropeală totală. Și totuși pe trepte nu mai pot sta. Cel puțin pentru moment. Trebuie să mai iau căldură. Mă duc la cazan, pun palmele pe el și mă sprijin cu fruntea pe partea de sus. Căldura îmi pătrunde prin cap, dezmoțind tot ce găsește pe acolo. Îmi e imposibil însă să mă mai încălzesc de la piept în jos. Mă simt ca prins într-o banchiză polară.

Pe geam, nici o schimbare. În vilă, nici un sunet. Totuși, așa sprijinit în frunte, ar fi o poziție odihnitoare. Închid ochii și încerc să nu mă mai gândesc la trecerea timpului. Treptat, îmi alung și celelalte gânduri și rămân într-o stare de hibernare, undeva între trezie și somn, simțind ochii cum mă

săgetează de oboseală. Totul e liniște în jur. Cu ochii închiși, mă cufund într-o pseudolumă a viselor. Nu dorm, pentru că percep tot ce se întâmplă în jur (în jur nu se întâmplă nimic). Totuși e o stare în care organismul se odihnește. Sau cel puțin părți din el. Săracii cai! Dacă așa dorm ei în fiecare noapte, tare grea viață tre' să aibă! Oricum pentru mine era o experiență inedită să dorm în picioare. Un lucru e sigur: e frig în Sinaia, noaptea!

Și totuși se pare că ultima metodă a dat ceva mai multe roade, pentru că mă trezesc din hibernare și apreciez timpul scurs ca la mai mult de o oră.

Pe geam nu a intervenit vreo schimbare, dar în picioarele mele s-a petrecut o adevărată metamorfoză. Respectiv, genunchii au dispărut din punct de vedere funcțional ca articulație a membrelor inferioare și funcționează doar ca decor.

Și totuși, trebuie neapărat să mă așez undeva, așa că îmi reiau locul pe scări, unde nici măcar nu mai simt răceala gresiei. Încerc să mă afund în aceeași stare de letargie, dar lipsa metalului cald nu poate fi suplinită nici măcar de poziția atât de confortabilă. Cu toate astea însă, mai omor vreo juma' de oră și așa. Într-un total vid de gândire. Creierul refuză să mai fa-brice gânduri. De altfel, se află în niște condiții ideale de conservare. Dacă aș bea și ceva formol, aș putea aștepta liniștit să mă găsească arheologii.

Cu ultimele resurse, mă ridic de pe scări în niște dureri cumplite și mă fixează pentru a treia oară în cazan. Mă gândesc ce m-aș fi făcut fără el. Cu

siguranță m-aș fi ales cu o boală pe măsură. Nici așa nu știu dacă scap. Tusea s-a calmat, probabil de la frig, dar nu mă amăgesc cu gândul că ar fi trecut.

Simt cum și ultima brumă de voință mi se scurge din corp. Numai instinctul de conservare mă împiedică să mă prăbușesc. Nu mai am noțiunea timpului, tot ce știu este că trebuie ca pe geam să zăresc o nuanță mai deschisă decât bezna actuală. Probabil că doar vederea acestei nuanțe mi-ar da energie suficientă pentru a putea supraviețui. Este unicul gând: o nuanță mai deschisă. Sunt ca hipnotizat sau drogat, autosugestionându-mă cu această unică imagine: o nuanță mai deschisă. Deziderabilitatea ei este suficientă pentru a o face apoi să se amplifice și astfel să persiste. O nuanță mai deschisă, singurul element care mă poate scoate din această stare. O stare de autoconservare, în așteptarea reînvierii, asemeni copacilor care așteaptă primele raze de soare ale primăverii, care sunt însăși sursa necesară supraviețuirii ulterioare.

Într-un târziu, când pleoapele se deschid mecanic pentru a nu știu câta oară și informația cromatică se transmite subconștientului și este interpretată de acesta sub formă de bleumarin închis, simt deodată cum tot corpul e străbătut de fiorul emoției creatoare, de germenii geniului și energia dezvoltată se concentrează într-o avalanșă de feliții pe care mi le adresez pentru performanța de a fi terminat viu o noapte la 15°C.

Se pare că mai tre' s-aștept până se face ziua cu adevărat, însă ce mai contează o oră la atâtea? Cerul se deschide la culoare, sadic de încet, dar

continuu, și în cam juma' de oră simt că nu mai rezist să stau nemișcat, motiv pentru care ies din vilă și încep să mă gândesc unde m-aș putea duce, presupunând ceasul ca fiind vreo șapte. Mă mai plimb eu nițel și deodată văd o pată umană neagră pe fundalul gri al străzii. Mă reped la bietul om și-l întreb cât e ceasul.

'Cinci și un sfert!', zice tipul, după ce se uită la ceas.

Lovit până în adâncul sufletului de aflarea tragicei realități, nu mai apuc nici să-i mulțumesc și-mi pun toate speranțele în Poșta din Sinaia care mi s-ar fi părut posibil să se deschidă la șase. Poșta e o instituție matinală, mă gândesc. O iau la fugă pe stradă și în scurt timp ajung la Poștă. Închisă, evident. Orar n-are, așa că mă refugiez în intrândul dintre ușa exterioară de sticlă și deschisă și ușa interioară, tot de sticlă, dar încuiată, așteptând să se deschidă. Oricât de puțin ar fi fost mai cald, totuși era un loc retras și baremi nu bătea vântul care între timp se și pornise. Nu apuc eu să stau 30 de secunde că apare de cealaltă parte a ușii interioare o creatură făcând semne disperate din toate extremitățile organismului din care pricep că vrea să mă car de acolo. Degeaba îi explic eu că vreau doar să stau, inteligența lui se înscrie perfect în media montană carpatină românească. Cu o ultimă brumă de bunăvoință, îl întreb la cât se deschide poșta, la care îmi răspunde la fel de ostil :

'La 9!'

Cap. IX: Morning has broken. Degeaba însă.

O nouă lovitură, ce nu părea însă să fie și ultima. Pornisem cu stângul în noaptea asta, era clar.

Deodată îmi vine ideea că aş putea găsi vreun bar deschis mai de dimineață și o iau spre gară. După scurt timp și dau de o firmă pricajită pe care scrie „Non Stop”. Înjurând că nu dădusem de ea cu șase ore mai devreme, intru și îl întreb pe barman dacă n-are ceva cald. Evident, n-are. Totuși, mă lasă să stau la o masă. Deși plin de fum și de vapori de alcool, barem e în sfârșit un loc cald unde pot să stau jos. Și cu un ceas la care pot să mă uit.

Între timp trag cu urechea la discuțiile vecinilor de masă, ocazie cu care aflu prețurile la

camerele de hotel, aventurile respectivilor din noaptea precedentă și cam tot ce ține de viața nocturnă a orașului.

Aștept până se face șapte fără un sfert, după care plec din nou spre vilă, să-l întreb pe Neamțu ce se mai întâmplase după marele scandal de azi-noapte.

Ajuns la vilă, aspectul ei interior e neschimbat, în sensul că nimeni nu s-a sculat încă. Reiau bombardamentul cu pietricele asupra geamului și într-un târziu reușesc să-l fac să se deschidă. Apare, culmea, Bugiu :

‘Băi, e groasă treaba! A zis Alba-Neagra că te trimite la București!’

Îmi trebuie câteva secunde bune pentru a-mi reveni din șoc. La asta chiar nu mă gândisem. Nu-mi mai trebuie însă secunde suplimentare spre a-mi da seama că de fapt pretenția era absurdă. De vreme ce eu nu aparțin de tabără e clar că nici Alba-Neagra, nici Ciurea și nici altcineva din tabără nu are nici un drept asupra mea. În afara poliției, aș zice că nimeni din oraș, chiar.

Totuși, văzând gravitatea figurii lui Bugiu și îngrijorarea pe care în mod sigur i-o împărtășeau și colegii de cameră, îi zic să-l scoale pe Neamțu și să-l trimită imediat 100 de metri mai sus pe stradă, unde puteam sta de vorbă fără a fi văzuți de nimeni și să-mi aducă și ceasul.

După care dispar, muncit de noua problemă apărută. Era clar că dacă mi-aș găsi undeva să stau, n-aș mai avea nici o treabă cu tabăra. Asta însă implica obligatoriu contactul cu virtualele

gazde ale mele, familia... cum îi zice? După vreo zece minute de conexiuni și raționamente logice ajung la numele de „Bujor Brânduș“, pe care-l și autentific imediat ce îl obțin, datorită calităților lui original-umoristice intrinseci.

În scurt timp apare și Neamțu care, deși chior de somn, totuși se sperie de halul în care arăt, motiv pentru care trebuie să-i povestesc foarte pe scurt ultimele ore. După care aflu și cealaltă parte a poveștii, respectiv enervarea fără precedent a Ciurei + Albei Neagra cu privire la „obrazniciile“ mele și Neamțu îmi certifică hotărârea acestora de „a mă sui în tren spre București“. Ocazie cu care îi spun să nu-și facă nici o grijă că am eu și așa destule și îi dau întâlnire mai spre prânz, după ce voi fi rezolvat câte ceva din probleme.

După care pun ceasul la mână și mă pun pe urcat drumul spre cotă, gândindu-mă cum dracu' să îi fac eu p-ăia să mă recunoască și, recunoscându-mă, să mă și cazeze. De asemenea, mă rog ca dom' Bujor să nu se fi prăpădit între timp, având în vedere vârsta înaintată pe care o deținea în urmă cu trei ani.

Ajung în fața vilei și intru în curte. După ce ocolesc juma' din ea, mă aflu în dreptul ușii din spate, de unde se pot auzi printr-un geam alăturat zgomote de la bucătărie. Îmi fac curaj vreo juma' de minut și sun. Ușa se deschide și mă văd nas în nas cu Oana, mama lui Sebi.

'A, săru'mâna! Nu știi dacă mă mai cunoașteți...'

'Nu!'

Bun! mă gândesc. Prima cracă mi-am tăiat-o.

'Am stat la dumneavoastră acu' v-o trei ani și probabil de-aia nu vă mai aduceți aminte. Eram mai mic, desigur.'

'?!'

'Știți, am stat aici cu vărî-miu, cu bunică-mea...'

'Da, nu-mi aduc aminte...'

'Mă rog... Nu știți, domnul Brânduș e acasă? Domnul Bujor Brânduș...'

'Domnul Brânduș a murit anul trecut!'

Ultima cracă s-a rupt de la sine! În cădere liberă fiind, încerc să-mi exprim regretele prin cuvinte... După care, văzând că tipa se uită ținută la mine cu privirea tipică de om care mai are și altceva de făcut, renunț și-i zic :

'Bine, io atât am vrut, să trec pe-aici să văd ce mai faceți, că eram prin zonă, da'... Bine, mă scuzați, săru' mâna!'

Ușa se închide iar eu mă gândesc cum să mă dau cu capul de pereți fără să mă doară! Unica mea șansă de a scăpa din gura profelor se dusesese și mi-o ratasem cu mâna mea. O iau încet pe drum în jos, încercând zadarnic să întorc situația pe toate fețele, în căutare de noi soluții. În cele din urmă mă dau bătut și, extenuat, iau hotărârea că în halul în care mă aflu unicul remediu este să mănânc. Altfel vezi lumea cu burta plină, afirma Bach la un pahar de bere, și eu subscriu.

Mă înființez la Pizzerie și comand un adevărat festin, cuprinzând alături de farfuria de pizza și un pahar de suc, precum și un tacâm

complet, precum și, dar mai ales, pentru că de altceva nici n-aveam bani.

Prelungesc la maximum extazul savurării rețetei locale dar în cele din urmă furculița se zbate frivolă pe suprafața chelioasă a farfuriei, în timp ce ultima înghițitură de suc se prelinge prin tubul digestiv într-o discreție totală.

Cap. X: "Totuși Dumnezeu există"

Corveta

Miracolul însă s-a produs. Deodată realitatea se schimbă, creierul se oxigenează și ideile încep să apară. Lumea capătă contur, conturul capătă relief, iar relieful capătă valențe stilistice neasemuite, inducându-mi convingerea că unica soluție e să mă duc din nou la madam' Brânduș și să-i zic că n-am unde să stau și că să-mi dea un pat. Motiv pentru care reiau urcușul de juma' de oră și reajung în fața ușii de lângă bucătărie. Sun și în ușă apare o babă șbătrânică.

'Săru-mâna, o caut pe doamna Oana...'

'Oana? Păi Oana e în America de doi ani!'

Profund buimăcit, îmi revin instantaneu, dându-mi seama că de fapt tipa cu care vorbisem eu era sora Oanei, Silvana, păstrându-și totuși calitatea de mamă a lui Sebi.

‘A, atunci sora ei, cea brunetă...’

‘Silvana? Da, da’ a plecat la servicii! De ce?’

Îi povestesc pe scurt care-i problema mea și o întreb pe bătrânică dacă nu m-ar putea caza. Îmi răspunde că ar vrea da’ n-are cum, că le-au venit în vizită nu-ș ce rude și au toate camerele ocupate. Dar aflu, spre marea mea satisfacție, că Silvana lucrează ca recepționeră la un hotel, însă probabil că nu o voi găsi acolo până la prânz, întrucât e „la școală”.

Mulțumesc io frumos și o iau în jos din nou, după indicațiile primite, în căutarea hotelului cu pricina. După ce ocolesc de vreo două ori toată Sinaia, ajung la hotel, de unde aflu că de fapt Silvana are azi tură la alt hotel, cu vreo 200 de metri mai sus. Mă duc la al doilea hotel de unde primesc indicația de a mă reîntoarce la primul. Confruntând cele două informații cu recepționera lămuresc și misterul: e „la școală” și vine pe la 12.

Extaziat în fața necesității de a reveni peste trei ore, îmi aduc aminte de bipeditatea poziției în care mi-am petrecut noaptea și caut o parcelă de iarbă mai la soare ca să dorm. Îmi potrivesc ceasul pentru ora 12 și mă cufund într-un binemeritat somn de dormire. Fără vise. Doar cu o căldură plăcută în jur și un vânt afrodisiac brizându-mi tegumentul extenuat.

Trezit brutal de strigătele orologiului portabil, am posibilitatea să apreciez toate binefacerile dormi-tului cu ochii în soare, încercând să disting obiectele în verdele omniprezent care mi-a invadat retina. Pe măsură ce contrastele se

mai accentuează, îmi reiau drumul spre hotel și în final, cu vederea complet refăcută și în deplinătatea forțelor fizice, mă aflu din nou față în față cu Silvana, despărțiți doar de tețgheaua recepției.

‘Săru’ mâna!’

Îmi răspunde foarte bine dispusă, cu o clară intenție de a afla ce vreau să-i spun. Încep eu să-i turui că de fapt azi dimineață venisem că aveam o problemă, că am venit cu o tabără, cu blatul, și că n-au vrut să mă cazeze și că am dormit o noapte-n stradă și m-am gândit că dacă m-ar putea ajuta, să-mi găsească o cameră unde să stau, de fapt doar să dorm, că nici nu deranjez și așa mai departe.

Foarte impresionată de povestea mea (întreruptă doar de un telefon la care a vorbit vreo zece minute cu cineva care părea a fi bărba-su’), mă întrea-bă rându de ce nu i-am zis de prima dată, dimineața, și zice că ar avea o cameră, dar e de două paturi și deja stă un moș în ea. Îi zic că din partea mea nu e nici o problemă și tipa îmi cere buletinul ca să-mi facă chitanță. Îi zic că n-am buletinul la mine, dar că în vreo douăzeci de minute l-aș putea aduce, motiv pentru care mă întorc la „Vânătorul”, îl contactez în secret pe Neamțu, intru în posesia buletinului și mă reîntorc la hotel.

În cinci minute devin posesorul unei diagrame prin care se certifică posibilitatea mea de a dormi trei nopți, la 70 de lei pe noapte, în respectivul hotel. Îi mulțumesc eu vreo juma’ de oră tipei și plec triumfător spre vila taberei, în vederea aprigei confruntări cu cele două profe.

În ciuda gravității situației, nu mai am nici

o grijă, beneficiind de dovada clară a unui loc unde să stau, ba chiar mă simt și mai important, căci tocmai obținusem o nouă prețioasă și foarte elegantă victorie în duelul pentru supremația propriului destin cu profele.

Cap. XI: Furtuni în pahare cu apă

Intru plin de mine în curtea vilei și mă trezesc nas în nas cu o Albă-Naegra sadic zâmbitoare și în plenitudinea calităților sale distructive.

‘Cred c-avem ceva de discutat!’

‘Păi, și io cred.’

‘Te rog să-mi explici ce-a fost aventura de azi-noapte!’

‘A, păi nimica doamnă, să vă spun: ieri a fost ziua unuia dintre noi (într-adevăr cu o zi înainte fusese ziua unui tip). Și cum dumneavoastră ne-ați spus să ne culcăm, noi am vrut să continuăm în liniște petrecerea, fără să știți. Dar când m-am întors ușa era închisă și am încercat să intru pe geam, ca ieri dimineață... Dar geamul era și el închis și atunci am început să dau ocolul vilei, să văd dacă nu mai găsesc vreun alt geam. Și atunci s-au pornit câinii și v-ați trezit dumneavoastră. Când am văzut

eu că n-am șanse să intru, am fugit repede și m-am dus acasă. Ați văzut că dup-aia n-a mai fost nici un incident... A, și să v-arăt astea...'

Scot din buzunar bonul de cazare și i-l arăt satisfăcut.

'Știți, gazda la care stăteam eu a trebuit să plece urgent în Deltă (mi-am amintit că tipa vorbise la telefon cu bărba-su', care era în Deltă), dar lucrând la un hotel mi-a lăsat o cameră pentru restul nopților, să dorm la hotel. Vă dați seama că dacă n-aș fi avut pila asta n-aș fi putut să fac rost în nici un caz de cameră.'

Pătrunsă de mrejele poetice ale exposéului meu, sau mai degrabă neputând să dovedească ceva în neregulă cu alibiul meu, Alba Neagra se declară dispusă a mă crede și îmi zice că ea de fapt nu are nimic cu mine, da' directorul de tabără, ăla e un al dracu' și a aflat că e cineva în plus în tabără și că el a vrut să mă trimită acasă.

Motiv pentru care îi mulțumesc că a fost de partea mea în disputa cu monstruosul director de tabără și în general că a fost totdeauna foarte drăguță cu mine, iar Alba Neagra mă invită să iau masa cu ei la prânz. N-o pot refuza și joinez toată tabăra la mâncare.

După masă însă, când revin la vilă, găsesc mare agitație mare. Se zvonește că „a fost cineva aseară pe la nouă la „Izvor“ și a vrut să intre pe balcon“.

Surprins de siguranța cu care ora nouă era mereu prezentă în cadrul zvonului în locul adevăratei ore, nu mă dezmeticesc la timp să dispar

și mă trezesc cu Ciurea și Alba Neagra că apar ca niște flori zicând că „se face careu“ (!!?) la ele în cameră, motiv pentru care toată lumea e chemată acolo.

Dau să mă retrag* și nimeresc bot în bot cu Ciurea, mai zâmbitoare ca oricând, zicându-mi că „e și pentru tine valabilă invitația, Radu!“. Adopt deci o figură total indiferentă și mă alătur afluxului de copii ce străbătea cadrul ușii de la camera profelor cu intenția de a trece dincolo.

În fine, când toți se află de față, Ciurea expune din nou problema. Cine a fost în decursul zilei de ieri la vilă la „Izvor“? Doi tipi zic că au mers pe la cinci să ia ceva de la niște fete.

‘Nu, nu, mai târziu, seara!’

Priviri uimite, iscoditoare și dornice de o deconspirare a răufăcătorului se întretaie deodată prin toată camera, în timp ce eu mă alătur celor la curent cu cele întâmplare, total inexpresive, etalând o indiferență totală.

La insistențele următoare răspunde cu aceeași atitudine placidă, motiv pentru care „careul“ se încheie brusc cu amenințarea că „oricum o să vină paznicul vilei și o să-l recunoască pe ăla care a fost și care a vorbit cu el, zicându-i că stă la Vânătorul“.

Deși într-o evidentă situație neplăcută, nu las nici o schimbare să se întrevadă în fizionomia feței și aștept să se care toți. După care, o pândesc pe Alba Neagra în curte și-i zic că vreau să-i spun ceva.

* Cu sens de „sustrag“

‘Știți doamnă, că mi-a fost rușine de față cu toți să vă zic, eu am fost azi noapte...’

‘Știam eu că ești tu! Că mi-a zis paznicul că era cineva cu păru’ lung. Dar cum se poate să adopți o asemenea atitudine, să ne sfidezi tu pe noi de față cu toți, asemenea tupeu...’

‘Da, dar știți, m-am gândit că mă fac de râs în fața celorlalți (sanchi, zic în gândul meu, da’ la gargară mă pricep) și n-am vrut să fie interpretat ca un gest de lipsă de respect la adresa dumneavoastră, și de-aia am venit să vă cer scuze dacă v-am supărat...’

‘Bine, dar nu te gândești la opinia celorlalți? Cum crezi tu că or să te privească atunci când o să afle că i-am ținut acolo, umilindu-i, din cauza ta?’

Ei, la asta trebuie să recunosc că nu mă gândisem! Chiar la jignirea pe care ar putea s-o simtă ceilalți cu privire la implicațiile actului meu nu ajunseseam să mă gândesc.

‘Doamnă, dar eu nu cred ca ei să aibă ceva cu mine... Din contră, aș înclina să cred că referitor la această dispută pe care țineți s-o avem, ei sunt de partea mea...’

‘Ba să știi tu că eu am vorbit cu ei și nu e chiar așa!’

‘Da? Atuncea vă rog încă o dată să mă scuzați. Înseamnă că m-am înșelat eu. O să vorbesc și cu ei și vă promit eu că rezolv problema și de partea lor.’

‘Bine, așa să faci! Dar, apropo, ce căutai tu acolo să intri pe balcon?’

‘A, păi știți, v-am zis că a fost ziua cuiva și

am vrut să mai chem și din vila cealaltă niște fete, ca să fim mai mulți, și atunci m-am întâlnit cu paznicul.'

O dată în plus Alba Neagra trebuie să înghită gogoșa și eu mă mai destind nițel, având pentru prima dată ocazia, după aproximativ 24 de ore, să reînnoiesc contactul cu Mona, beneficiind acum și de rezultatul convorbirii purtate de ea cu Ciurilă. Având atâtea de povestit, conversația supraviețuiește și aflu de la ea propriile aventuri în disputele cu Alba Neagra pe tema „alinierii la parametrii colectivului”, în care se pare că nici ea, ca nici mine, nu se poate încadra.

Continuăm îmbunătățirea relațiilor și în cadrul programului de discotecă oferit de doamnele profesoare, în sala de mese, în lumina unor becuri verzi și roșii și în pâ râielile unei așa-zise boxe de mag.

Totuși, orice minune ține maximum trei zile în condiții normale și maximum două ore cu Alba Neagra în preajmă, așa că la ora 10 fără trei minute sharp se dă stingerea și ordinul de înrolare în plutonul elevilor ce urmează a se culca în paturile lor. Motiv pentru care mă despart drăgăstos de stăpâna ventricolului meu drept și mă îndrept pentru prima dată spre noua mea locuință.

Cap. XII: Totul e bine când are cu ce continua

Dimineața celei de-a patra zile de tabără vine ca o binecuvântare dumnezeiască, dăruindu-se-mi în toată splendoarea proștețimei ei. Ultimele amintiri ale zilei trecute, respectiv adormirea mea în niște accese de tuse care l-au terorizat pe bietul bătrânel venit la odihnă coleg de cameră-mi, se risipesc, rămânând undeva într-o beznă apusă. Bătrânelul s-a sculat înaintea mea, a executat ceva care suna a spălat și a părăsit camera de vreo oră, două. Totul e liniștit, benefic, mirific, extaziant, entuziasmant, pozitiv, vioi, vesel, drăgălaș și în câte și mai câte feluri, unele mai frumoase și mai minunate ca altele.

Mă scol alene, mă târăsc alene prin cameră, privesc alene pe geam, mă spăl alene folosindu-mă

alene de diversele mijloace oferite de dotarea „de voiaj” a bătrânelului, mă îmbrac alene și mi se face alene foame brusc. Nemaiavând mâncare la mine, ies din hotel și o iau alene spre tabără.

Acolo, toată lumea gata de plecare. Se stabilise în plen cu zece voturi pentru, vreo cinci contra și restul de 25 abțineri să se meargă în excursie la Peleş. Trebuie, totuși, să mănânc înainte da a mă afilia și eu fluxului taberist, iar după masă dau cu ochii și cu gura de Mona. Descopăr fericit că nu e chiar rău să ai pe cine să te sprijini. Și nici pe cine să sprijini.

Ne sprijinim noi așa vreun sfert de oră și - Alba Neagra se cunoaște de dimineață - apar profele făcându-mi un semn insinuant de vino-ncoace. Și chior de orb să fii să nu-ți dai seama că nici una nu-l are pe vino-ncoace.

Mă dezsprijin de dragoste și mă duc să văd ce vor. După intensitatea fețelor și a zâmbetelor deduc că urmează să aud ceva neplăcut. Și nu mă înșel. Doamnele au din nou „bunăvoință”. Ultima dată când vroiau să-mi facă servicii aveau nevoie de bani. Acuma ce-or mai vrea?

‘Radu, știi, noi vrem să-ți atragem atenția, să te avertizăm...’

‘Cu privire la ce, doamnă?’

‘Am luat act de relațiile tale cu Simona...’

‘A...’

‘Știi, credem că e de datoria noastră să te avertizăm că fata asta e foarte rea.’

‘Așa?!’

‘Da, e o chestiune foarte serioasă. Să știi că e

obraznică...'

'?'

'... neascultătoare...'

'!'

'și nu trebuie să ai încredere în ea!'

'Da? De ce?'

'Este o problemă foarte gravă. Noi îți dăm un sfat: nu te înhăita cu ea!'

'Dar care-i *haita* ei?'

'Ai observat că până ieri umbla cu Ciurea', intervine Ciurea. 'Este o dovadă de infidelitate care constituie un lucru foarte grav!'

E cu adevărat la limita extremă a efortului uman să nu te pufnească râsul când vorbești cu aceste două personaje. Este lesne de imaginat crisparea care mi-a cuprins fața în încercarea de a-mi opri hohotele ce se lăsau din ce în ce mai greu stăpânite. Îmi revin totuși și zic :

'Dar, totuși, nu credeți cumva că asta e problema lor?'

'Este o problemă cu implicații foarte grave. Noi am încercat să vorbim cu ea și să știi că nu se poate ajunge la nici un rezultat. E foarte îndărătnică. Am vrut doar să te prevenim: ferește-te de ea! Nu știi cu cine ai de-a face!'

Din infinitatea de obrăznicii care-mi vin în minte ca răspuns la o asemenea abordare o aleg pe cea mai inocentă :

'Doamnă, eu nu pot decât să vă mulțumesc pentru sfat. Reflectă, cu siguranță, o opinie... Asta ați vrut să-mi spuneți?'

Cu toate spumele pe care le fac, trebuie să

recunoască faptul că doar atât au avut, într-adevăr, să-mi spună. Ne despărțim într-o glacialitate totală iar eu mă duc înapoi la mica mea rebelă, în timp ce profele șuieră plecarea.

Un drum prin pădure atât de romantic... Păcat că această unică însușire a sa nu poate fi înregistrată de nici unul dintre noi, prin sîta atât de fină a pragmatismului materialist ce ne caracterizează. În fața spectacolului naturii, unica noastră reacție este de a ne pierde de restul grupului prin multitudinea de alei din zonă, motiv pentru care tragem foloasele noii stări de fapt și nici nu încercăm să ne regăsim.

Se pare că eu și Mona nu ne-am găsit întâmplător. Cine se aseamănă se aculege sau cine aseamănă vînt aculege Albe Negre, afirmă agricultura. Într-adevăr, maximele sunt potrivite. De cine și în ce scop sunt ele potrivite, vom afla poate într-o viitoare oră de-a domnului Sigartău¹⁴.

Dar să nu divagăm. Amândoi întâmpinăm aceleași probleme din partea profelor din aceeași cauză: neastîmpărul firii intrinseci aferente, corelat cu exorcizarea sentimentului de independență, funcție de permeabilitatea magnetică și forța centripetă a malaxorului multiax trifazat.

Rîzînd cu poftă la auzul discursului profelor, mă asigură că și ea a avut parte de „prelucrări” similare, ba chiar mai dure, avînd în vedere apartenența ei la tabără și deci subordonarea ei intereselor colectivității și implicit ideilor profelor (Doamne, Dumnezeuul lui Ara(a)m, de ce scăpasem! De abia acum realizăm ce dimensiuni

crâncene ar fi avut o eventuală luptă cu Ciurea și Alba Neagra, cu mine aflat în poziția celui venit în tabără. Adică a învinsului. Și tot acum rea-lizăm infinita invincibilitate pe care mi-o conferea poziția de outsider al taberei. Era o joacă. Mă rog, acum când aveam unde să dorm, era o joacă... Altfel, cine știe? Poate că nici chiar domnul Sigartău nu știe...).

Plimbarea noastră degenerază în întâlnirea cu restul grupului care tocmai venea înapoi. Ne însușim scandalul făcut de profe cu privire la inadmisibila obrăznicie de a sfida opinia colectivă și de a ne despărți atât de categoric de cei care, evident, „ei cum au putut să nu se piardă și noi nu!“.

În fine, scăpăm cu greu de ciorovăiala profelor și ajungem în punctul în care sunt nevoit să mă despart de grup, pentru efectuarea separată a programului de mâncat. Adică ei se duc la restaurant, eu mă duc la Pizza. Bună, într-adevăr.

Mănânc și mă întorc la vilă, cu intenția firească de a relua treaba de unde rămăsese, dar acolo - surpriză! În cadrul atmosferei generale de vigoare (evident, consecință a mesei asimilate), doar Mona se evidențiază printre cei prezenți, tocmai prin absența ei.

Întrebând ce s-a întâmplat, aflu că e la cealaltă vilă, trimisă acolo în urma unei aprige discuții avute după masă cu profele, pe o temă care, deși nu se cunoaște, poate fi ușor intuită. Motiv pentru care fac drumul înapoi și intru în vila fetelor, cu mare atenție pentru a nu stingheri pe nimeni prin prezența mea.

Dau și de Mona, aflată într-o stare de hipnoză avansată, din care nici chiar eu nu o poate scoate. În scurt timp aflu și celelalte amănunte.

Luând act de noile acte de rebeliune săvârșite de monstruosul element numit Mona, acte fățiș îndreptate ostentativ în direcția profitării de inocența mea [?!], profele hotărâseră să o trimită acasă, avertizându-i telefonic și părinții cu privire la măsurile ce trebuiesc luate în vederea corijării ei.

Încerc să o liniștesc, fără a fi nici eu convins de ce spun, aducându-i aminte că fusesem și eu în aceeași situație cu o zi în urmă și că, deci, n-ar trebui să dea prea mare importanță evenimentului. Ajungem însă amândoi repede la concluzia că nu-i același lucru, având în vedere poziția ei de venită în tabără și deci deplinul control pe care profele îl au în direcția ei.

În fața noului impas, luăm hotărârea că nu ne-ar strica o plimbare, așa că o luăm încet pe străzile Sinaiei.

În cele câteva ore care au urmat am învățat pe de rost Siania, am înfruntat cu stoicism privirile muștrătoare ale câtorva babe care se uitau la noi cum ne ținem de mijloace la vârsta asta, am condus Soarele la Lună, dar de o soluție satisfăcătoare tot n-am dat. Totuși, un efect secundar s-a produs - am căpătat o detașare totală față de subiect. Am ajuns la concluzia că orice s-ar întâmpla, n-avem ce-i face, așa că cel mai bine e să nu ne mai gândim. De altfel, zicea ea, ai ei părinți erau de treabă și în nici un caz nu s-ar fi scandalizat de văicărelile profelor, asta în măsura în care nu se apucau să fabuleze prea tare.

Așa că revenim la vilă cu o stare de nepăsare demnă de cele mai eficiente tratamente psihologice, realizând trăinicia legăturii ce se stabilise între noi în direcția atitudinii față de profe.

Ajunși la „Vânătorul“, aflăm în prezența profelor o mare doză de ostilitate, însă se pare că ceva s-a produs, sau cel puțin e pe cale să se producă, în mințile lor, întrucât nu mai zbiară văzându-ne. Ba chiar, spre seară obținem învoiala de a organiza o mică discotecă la noi în cameră, motiv pentru care eu și cu Mona, Neamțu cu Laura, alte perechi și Bugiu ne regăsim coexistând într-o delăsătoare covârșeală a dragostei și sentimentalismului, până când, evident și într-un târziu, clopoțelul conștiinței - Alba Neagra - veșnic la post și într-o continuă atenție distructivă - ne întrerupe șirul acțiunilor nesăbuite și ne împrăștie ca pe găște. Numai pe mine ceva mai departe, reamintindu-mi că am unde dormi. Motiv pentru care plec împreună cu Mona până în dreptul vilei ei, unde mai zăbovim în complacere până când dau să intru și eu și nimeresc nas în nas cu cabanierul, care mă expediază urgent pe adresa doar de mine știută unde aveam o noapte plătită.

Cap. XIII: Iubire mare, ce mai...

O nouă noapte petrecută în tuse și vise erotice mi se scurge peste sufletul împovărat de griji și corpul încătușat de nevoi...

Săracul moșulică s-a obișnuit cu programul de noapte și nici măcar nu-mi poartă pică. Chiar am intrat în vorbă cu el și am aflat că pleacă a doua zi. Cred că de-aia și e așa de binevoitor: s-a împăcat cu ideea că mai are de suportat o singură noapte.

Adorm cu gândul unde nu trebe dar merită și mă cufund într-un somn caracteristic maselor lemnoase până când lumina zorilor mă obligă să-i fac din nou față.

Vremea s-a bulit de tot. Deși nu plouă încă, este aproape sigur că o să înceapă, așa că mă îmbrac gros și o iau spre „Izvor”, călăuzindu-mă după vorbele pline de înțelepciune strămoșească ale cintezoiiului oliv Gică, „atunci când e vreme de

frecat mangalul, mai bine e să-l freci în doi”.

Pătrund cu mare trudă în camera Monei, scandalizând un numeros număr de fete existente prin prezența mea masculină în intimitatea exclusivității feminine a vilei, o asigur de prezervarea peste noapte a sentimentelor mele în ceea ce o privește, primesc returnarea fidelă a tuturor gesturilor și pornim amândoi spre „Vânătorul”, vila în care este permisă oficial coexistența ambelor sexe, ce-i drept cu o mică excepție în ceea ce ne privește.

Împinși însă de curiozitate, intrăm cu carnețelele pregătite la rubrica „expresii și gesturi aberante”, gata să notăm orice nouă reacție a profelor.

Spre surprinderea noastră însă, nu numai că nu vedem picior de profă prinprejur, dar și găsim toată trupa în picioare, cuprinsă de o veselie absolut misterioasă. Ni se face o scurtă punere la curent cu ultimele evenimente petrecute, motiv pentru care în scurt timp îi joinăm și noi într-o căzut pe jos de răs.

Iată ce se întâmplase: întorcându-se ceva mai târziu de afară, deoarece vroiau să fie sigure că Mona și cu mine dormim separat, profele găsiseră ușa de la intrare încuiată. În urma bățăilor insistente în mai sus menționata ușă, atât ele cât și toată lumea din vilă au aflat că Nea Petrică era făcut mangă și că nu vroia să le deschidă nici în ruptul capului. Tot scandalul care a urmat a avut ca unic rezultat enervarea fără margini a cabanierului care, în cele din urmă, a catadicsit să iasă afară din

vilă, dar pentru cu totul alt motiv decât se așteptau profele.

Primul pumn trimis cu multă hotărâre rată ținta, însă cel de-al doilea nimeri din plin, astfel că Ciurea fu instantaneu redusă la tăcere în efortul ei de a-și recăpăta echilibrul. Alba Neagra prinse repede ideea, astfel că din doi pași ceva mai mari era la poartă, strigând că vine cu poliția.

Reacția lui Nea Petrică fusese promptă, strigând că „acolo ar și trebui să stați, la poliție, curvele dracu’, așa vă trebe dacă umblați noaptea pe străzi, să vă ia poliția, că io nu vă dau drumul!”.

Când, în cele din urmă, profele și-au dat seama că se află în fața perspectivei de a dormi în stradă (cine sapă groapa altuia doarme în ea!) luaseră hotărârea să meargă la un hotel.

Din acel moment, toată vila era la pământ de răs, situație care continuase până în zilele noastre.

Realizez instantaneu că, în noua configurație a datelor, problema Monei nu mai avea nici un pic de importanță, așa că ne pornim cu toții pe un mare bairam, în cinstea lu’ Nea Petrică, care, iată, își spălase păcatele față de noi.

Odată cu venirea prânzului, ne dăm seama că cei în drept au obligația de a se prezenta la masă. Eu nu mai am cui să mă prezint - mă cunosc toți - așa că mă dau sub nume fals și prind și eu un loc. Blatul, bla-tul - e normal la foamea mea. Dar nu, asta-i din altceva...

Profele nici nu-și arată chipul, așa că nimic nu ne mai umbrește fericirea. Nici măcar ploaia, în ciuda căreia eu cu Mona luasem hotărârea să

mergem la film după masă.

Ajunși la cinema, avem de ales între unul cu influențe sexy și unul cu influențe necunoscute. Spre marea mea disperare, Mona e determinată în a alege necunoscutul (din această mică divergență de opinii în ceea ce privește respectivul domeniu se pare că s-a tras și finalul dragostei noastre platonice ce ne învăluia pe vremea aceea).

Vizionăm cu mare bunăvoință porcăria de film respectivă și ieșim fericiți că ne aflăm încă în deplinătatea facultăților mentale. Totuși, afară, vremea ne re-zervă o mică surpriză. Ploaia s-a gândit să facă nițel mișto de noi, începând prin a burnița.

Încrăzători în spiritul dominant al omului asupra naturii, nu ne speriem noi de-o leacă de udătură și ne pornim pe urcat spre vilă. nu apucăm noi să facem 100 de metri în romantismul situației că și aflăm diabolicitatea de fapt a planului naturii.

«Rafale de apă se năpustesc asupra noastră de pretutindeni, băierele cerului se deschid și torențele de ploaie se coalizează cu roțile mașinilor care trec cu o viteză diabolică prin bălțile pline de nămol, împrôșcându-ne cu strașnică ură de sus până jos și demonstrându-ne astfel micimea condiției omului în natură, această fundamentală idee filosofică. Semne apocaliptice ale văzduhului se alătură vacarmului universal, reușind în scurt timp să ne reducă la tăcere.

După circa 30 de clipe ne adăposteam sub o plumburie streășină, asistând înmărmuriți la dezlănțuirea resorturilor universale. O dată în plus aveam ilustrarea tăriei sentimentelor omenești în fața

oricăror forțe exterioare, simțind cum o dată cu apa care se scurge șiroaie peste noi, germeii adevăratei prietenii se nasc și încolțesc, hrănindu-se tocmai din această apă. Realizam că numai unindu-ne forțele vom reuși să facem față vitregiilor soartei, de natură umană sau extraumană.

Apropiindu-ne trupurile, contopindu-ne sufletele, pornim a înfrunta furtuna până la capăt, împreună, pentru totdeauna...»

Cam așa ar descrie, probabil, un mare romancier sau un idiot de elev de liceu situația noastră. Cam așa a și fost dacă stăm să luăm din dramati-cul intermezzo doar elementele care ne interesează. Respectiv că ne-am făcut flească și ne-am refugiat pe niște trepte până când am murit de frig și ne-am dat seama că ploaia oricum n-are de gând să stea și deci așteptarea noastră ar putea avea ca unic rezultat o mare bronșită pentru amândoi.

Așa că o luăm prin ploaie până la „Izvor“ și acolo intru cu ea în cameră să ne schimbăm. O dată în plus, din considerente de pudoare, nu ne putem schimba împreună, așa că ea se duce în baie. Mă rog, sunt prea ud ca să mai am ceva de ripostat. Așa că-mi întind tot ce se poate la uscat și Mona face la fel după ce iese din baie.

În scurt timp sosesc și colegele ei de cameră și ale mele de clasă, care trec peste șocul produs de ve-derea mea la bustul gol în prezența Monei, lăsând loc unor priviri pline de subînțelesuri.

Între timp stă și ploaia, așa că plecăm cu toții spre „Vânătorul“.

Cap. XIV: "A mass hysteria,
A megalomania,
Secretly, silently,
In vertigo you will be"

Metallica

Acolo, mica stare de încordare existentă se transformă pe măsură ce mă schimb într-un mare scandal. Scandalul vine din curte, din direcția unei singure voci. Aflu că am ocazia să stabilesc, deși numai auditiv și vizual, primul meu contact cu directorul de tabără. Trebuie să recunosc că se potrivește destul de bine cu imaginea construită de profe.

Zbieretele lui sunt în curând traduse pe scări în sus din om în om, sub forma chemării la

un „careu”. Mă gândesc că, într-adevăr, trecuse o groază de timp de la ultimul careu și bieții copii erau pe cale să-și piardă deprinderea.

Rămân la geam, privindu-i cu multă admirație cum se aliniază în forma unui semicerc, în jurul urlătorului șef de tabără. Din păcate nu reușesc să deslușesc nimic din sensul gesticulărilor sale, decât ideea că ceva nu-i convine, de vreme ce urlă în halul ăsta la toți cei de față. Întrunirea durează câteva minute, timp în care tipul îi iscodește pe toți cu privire la obiectivul propus, după care gașca se sparge.

Curios să aflu ce minune se mai întâmplase, rămân oarecum uimit în fața gesturilor disperate ale lui Cip care, urcând scările, îmi face semn să mă car de acolo. În scurt timp vin și ceilalță, aducând totodată și vestea bombă cu privire la cauza careului: directorul, dom' Popescu, aflase că este cineva în plus în tabără și că acel cineva avusese chiar neobrăzarea de dormi pe blat. Motiv pentru care, neprimind nici un răspuns cu privire la demascarea identității intrusului, luase hotărârea de a cerceta până în cele mai mici amănunte fiecare cameră, pentru a-l găsi. Așa că în acest moment era pe cale de a apărea în fața noastră și, după cât era de ofticat, nu se putea întrevedea nici o posibilitate favorabilă mie din chestia asta.

Sub impulsul ideilor de moment, mă azvârl în camera vecină, unde în spatele uni dulap era suficient loc pentru ca cei ce stăteau acolo să-și bage rucsacii. Deci și pentru ca eu să intru în locul lor. Așa că scoatem tot afară și mă arunc după

dulap, în timp ce ceilalță barează orice acces vizual cu rucsaci.

Rupt de exterior, nu pot decât să sesizez auditiv agitația crescândă, pe măsură ce informațiile cu privire la poziția profului indică o prezență din ce în ce mai apropiată de această ultimă cameră de la ultimul etaj, în care mă aflu eu.

După vreo cinci minute aud și vocea în chestiune, nereușind nici de astă dată să identific vreun cuvânt în tonul evident foarte nervos în care vorbește. Secunda 0 vine tocmai în momentul în care cei din cameră așezau la loc ultimele cearceafuri, manifestare înscrisă în cadrul amplului program de renovare a camerei, care cu cinci minute în urmă arăta ca orice cameră de tabără, adică făcută zdrențe.

Dom' Popescu îi întreabă dacă vreunul dintre ei e în plus sau știe pe unde se ascunde „ăla în plus“, la care evident ei dau din cap că nu, aigurând-l că în nici o noapte n-a dormit nimeni la ei.

Oboseala cotrobăirii prin fiecare cameră îl face pe șeful taberei să omită a mai răscoli prin, pe după, pe sub - paturi, mese, dulapuri - așa că respirăm cu toții ușurați în clipa în care tipul se cară, rugându-i pe cei prezenți să-l anunțe dacă află ceva.

O dată în plus scăpasem cu basma curată.

Sărbătorim împreună evenimentul, distrându-ne la nivelul maxim în ritmul muzicii, până când, spre seară, unicul eveniment turbulent care lipsise își face apariția prin venirea profelor.

Figurile lor degajă un aer detașat, plin de liniște și împăcare, așa că senzorii ni se alertează din nou pentru a afla ce ni se mai pregătește de data asta.

Alba Neagra începe prima :

‘Copii, am rezolvat totul! Am crezut că ne putem înțelege cu Popescu ăsta, dar e un descreierat. Dar nu vă mai faceți nici o grijă, că s-a rezolvat. Măine plecăm acasă, am scăpat. Bine că s-a terminat!’

Revenindu-ne din starea de prostare în care intraserăm cu toții, încercăm să-i explicăm timid că noi n-avem nici cea mai mică intenție să plecăm acasă, că de fapt toată problema e doar în capul lor.

‘Tu, Radu, să taci din gură!’, face Ciurea. ‘De fapt, ce cauți tu aici? Ia du-te la tine acasă!’

Mă conformez și tac din gură însă ceilalți continuă pledoaria pe lângă profe, cum că „altercația” lor cu Nea Petrică n-are nimic de-a face cu statul nostru în tabără. Pe de altă parte, plătiseră...

‘O să vă dăm banii înapoi...’

‘Dar de unde, doamnă, că toți știm că nu se pot lua înapoi... Plus banii de tren...’

‘Trebuie să facem acest mic sacrificiu! Altfel, înnebunim cu toții dacă mai stăm.’

‘Dar noi nu vrem, doamnă, să plecăm!’

În fine, după îndelungi parlamentări, profele sunt de acord să mai stăm o zi, urmând să mai vorbim a doua zi. După care pleacă la hotel, iar noi, conștienți de noua situație potrivit căreia eram de-a dreptul singuri în vilă, cu excepția lui Nea Petrică și a nevesti-sii, evident, o pornim pe un bairam

a-ntâia la noi în cameră, pe care îl continuăm cu o adormire generală, claie peste grămadă, folosind la maximum spațiul oferit de cele două paturi unite. Ne culcăm aproximativ 15 oameni (7 perechi plus Bugiu) în ritmurile casetei de bluesuri a lui Cip, într-o fericire totală.

Cap. XV: Prostia și ciuria se plătesc

Zorii dimineții trecuseră de mult când primele semne de trezire se fac auzite. Fusesse o noapte plină. Urma o nouă zi. Cu greu, ne descleștăm trupurile unii de prin altele și revenim, încet, la viață. Viața ne așteaptă. Noi nu așteptăm pe nimeni. Și ca de obicei când nu așteptăm pe nimeni, apar vești de la profe. Anume, că toată lumea e chemată la hotelul lor după masă.

Așa că mâncăm și, fără să ne grăbim deloc, ajungem pe la 11 la respectivul hotel. Profele nu apar, așa că abuzăm de serviciile barului, respectiv eu îi iau Monei un suc și mie un lichior de nu'ș ce gorgoațe să mă dau mare și ne punem pe vorbit discuții.

După vreun sfert de oră apar și profele,

categoric determinate să-și impună dorința lor de a pleca acasă.

Urmează vreo' juma de oră de aprige parlamentări la care am grijă să nu particip și în final se dă verdictul: nu plecăm la București, dar toată lumea merge în excursie la Predeal. Mai mult decât atât, trenul pleacă în aproximativ 10 minute. Așa că ritmul se iuțește și gașca o ia alene spre gară.

E momentul în care-mi dau seama că n-am decât o bluză pe mine și că tre' să mă duc la hotelul meu să-mi iau geaca.

Așa că o întreb pe Ciurea la ce oră pleacă trenul exact, cu intenția de a merge să-mi iau geaca și apoi să reîntâlnesc grupul undeva la gară. Foarte zâmbitoare, îmi spune că „foarte repede“, lăsând aerul că își dă ea seama că „nuu mai ajung eu...“. Nereușind să obțin ceva mai exact de la ea, o iau la fugă în sus pe drumul de cotă și îmi fixează o limită imaginară de 6 minute să ajung la gară.

Într-o cursă contra cronometru, îmi omor plămâni, ficatul, splina, ajung la hotel, urc în disperare treptele, intru în cameră, îmi iau geaca, ies din hotel și o iau direct spre gară, fără a mai ocoli pe unde venisem. Minutele se scurg nemilos. Mai e doar unul, la fel de nemilos. Zece secunde, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0, -1, -2, -3, $17+9i$, $x^2 + 2xy + y^2 = (x + y)^{1914}$ și ora H mă prinde pe undeva pe treptele care coboară spre gară. Intru disperat pe peron, mă uit - nimeni. Tren în gară - ioc. Pe tabela cu mersul trenurilor zice că ar fi plecat un tren acum cinci minute și mai pleacă unul peste un sfert de oră.

Îmi fac calculul logico-probabilistic potrivit

căruia n-aveau cum s-ajungă 45 de oameni din care două profe mai repede decât mine fugind ca dispe-ratu', așa că probabil urmează să apară. Mă pun pe așteptat, însă pe măsură ce timpul trece și grupul nu apare încep să mă-ndoiesc de fermitatea raționamentului meu.

Plecând și al doilea tren din gară, îndoiala mea ajunge la apogeu, așa că mai refac odată judecata. Degeaba. Nici un om de bun simț nu poate afirma că un grup atât de mare poate ajunge în cinci minute din centrul Sinaiei până la gară fără să se calce în picioare. Nici chiar mânat de la spate de Alba Neagra.

Totuși, se pare că am înghițit gogoșa de data asta, pentru că, într-un fel sau altul, ei reușiseră să plece (eram sigur de asta) și eu nu (de asta eram și mai sigur). Așa că o iau fără nici o tragere de inimă înapoi spre oraș, cu o infimă speranță că i-aș putea găsi în drum.

Ajungând în centru, speranța se duce dracu' de tot și în locul ei apare o imensă deznădejde, văzându-mă părăsit în mijlocul unui oraș mort, cu perspectivele de a-i descoperi non-valențele atractive ziua în aceeași măsură în care avusesem ocazia s-o fac noaptea. Adică s-o freci ca prostu' o zi întregă prin Sinaia nu-i o idee prea strălucită.

Idea urmării taberei prin Predeal o aruncasem de mult la coș (nu știu exact de ce), așa că amintindu-mi de situația oarecum paralelă de acum trei zile încerc să-mi adun ideile la o porție de pizza. Totuși, se pare că Doamne-Doamne nu dă de două ori unde nu merită așa că pizza se duce,

iar ideile nu vin.

În ciuda teribilei asemănări în ansamblu a situației prezente cu „dormitul” meu pe stradă, nu era nici un dubiu în ceea ce privește neta diferență de amănunte. În primul rând, era zi și nu trebuia să dorm. În al doilea rând era cald. În al treilea rând aveam un ceas la mână și în al patrulea rând și cel mai important, aveam acces atât la vila taberei, cât și la hotelul meu unde, până la ora unu, mai aveam dreptul să folosesc camera. În urma analizării acestor amănunte, se desprindea deci ca acțiune absolut necesară mutarea domiciliului meu, respectiv a rucsacului, în vila „Vânătorul”.

Așa că mă duc la hotel, îmi strâng lucrurile, predau cheia cu încă o dată maximele mulțumiri și mă îndrept spre vilă.

Acolo, pustiul de dinăuntru e compensat de relativa agitație din curte unde, în cinstea unor rude venite de nu se știe unde, Nea’ Petrică tocmai taie un porc, ajutat și de partea masculină a respectivelor rude.

Așa că îmi las rucsacul pe veranda de la intrare și, văzând că nimeni nu-mi dă nici o atenție, mă așez pe o bancă din curte, privindu-i cum mai întâi pârlesc vreo juma de oră cadavrul porcului deja mort, pe urmă îl taie prin înjunghiere și, în final, spre disperarea mea, fac un mare grătar, impregnând toată atmosfera pe o rază de juma’ de leghe rusească cu un miros irezistibil.

Aplicând una din binecunoscutele legi ale foamei, respectiv că nu poate fi învinsă, dar poate fi înșelată prin somn, profit de adormeala

care m-a cuprins și mă întind pe bancă. În scurt timp mă anchilozez total și, amintindu-mi de amplasamentul mobilier din interiorul vilei, intru în holul acesteia și mă culc pe o banchetă super confortabilă. În scurt timp adorm buștean...

Cap. XVI: The evil that men do...

‘Femei! Pe cuvântul meu de onoare dacă nu-mi vine să le trimit la București chiar acum, descreieratele dracu’! Auzi tu ce să facă!’

Intensitatea și brutalitatea vocii masculine mă fac să mă trezesc și să mă uit buimac la bărbatul din fața mea. Stau vreo cinci secunde, privindu-l ca prostit cum se uită la mine.

‘Voi, copiii din ziua de azi, nu mai știți să dați bună ziua?’

Imediat, gura mi se descleștează însă mintea îmi rămâne confuză din cauza trezirii atât de bruște.

‘A, vă rog să mă scuzați! Bună ziua! Știți, dormeam și nu prea îmi dădeam seama ce se întâmplă...’

‘Nu de tine ziceam, dar de colegii ăștia ai tăi... Trec pe lângă tine și se fac că nu te văd. Dar tu

cine ești? Ești din tabără?’

‘Da, adică nu chiar, știți, eu am venit odată cu tabăra, dar stau la un hotel, mai jos.’

‘A, tu ești băiatul ăla... Am auzit eu ceva... A, eu sunt directorul taberei, Popescu, nu cred că mă cunoști, și ea e soția mea.’

Ca prin vis dau mâna cu tipul realizând brusc și simultan atât prezența unei femei alături de el cât și rezonanțele identității lui în creierul meu. Deodată îmi dau seama de ce vocea mi se păruse cunoscută.

‘Vă cunosc, sau mai precis am auzit de dumneavoastră. Știți, eu mă culcasem un pic că n-am prea dormit azi-noapte, și...’

‘Măi băiete, dar tu ai unde dormi?’, mă întrerupe cu o voce total schimbată în bine.

‘Da, v-am spus că stau la un hotel...’

‘Dar le-am spus nenorocitelor alea două să stai și tu cu noi că nu era nici o problemă! Așa cum am 40 de copii în tabără, puteam să am și 41, dar ce vrei, minte de femei!’

Auzind eu cuvintele astea, îmi dau deodată seama că mă aflu în fața celei mai mari ocazii să le-o fac profelor definitiv. Faptul că directorul de tabără avea, practic, putere nelimitată asupra profelor și faptul că puteam folosi această putere în interesul meu îmi clarifică instantaneu mintea, aprinzându-mi toate beculețele, pentru a nu rata nici un amănunt.

‘Știți’, o iau eu spășit, ‘mi-au spus mie doamnele că să stau cu tabăra, dar mi-au cerut bani...’

‘Care bani?! Nu era vorba de nici un fel de bani! Dumnezeule, îmi vine să le strâng de gât, nu alta! De ce n-ai venit la mine, că rezolvam totul pe loc!’

‘Păi, știți, când m-au luat așa, am zis că mai bine renunț...’

‘Doamne ferește, și de când te-au trimis la hotel? Să te lase să mori de foame, ai mâncat ceva la prânz? Vino-ncoa să mergem la cantină, să-ți dea ceva să mănânci...’

‘Am mâncat câte ceva la prânz, în oraș...’

‘Auzi tu, să-l lase să moară de foame’, face tipul, întorcându-se la nevastă-sa care părea că-l aprobă în tot ce spune cu tot atâta frenezie. ‘Le-am întrebat pe nesimțitele dracu’, că auzisem că e cineva în plus, să nu-mi zică nimic...’

Când îl văd eu cât e de pornit contra profelor, îmi dau seama că e cazul să joc ultima carte și să plusez până la maximum. Așa că încep să-i spun cum, săracul de mine, am rămas o noapte în stradă din cauza lor, că n-au vrut să-mi deschidă ușa și cum am înghețat de frig și cum s-au luat de mine de câte ori au avut ocazia și cum am fost eu persecutat în mod continuu de ele.

Efectele povestirii mele depășesc orice așteptare. Cu fiecare secundă se încordează din ce în ce mai tare, umflându-se de o furie crescândă, iar finalul îl găsește în indignarea maximă, tunând ca turbat cele mai sumbre amenințări la adresa profelor.

Îl las să se descarce, întărâtându-l ici și colo cu mici noi amănunte menite să-i crească ura față

de monstruoziitatea caracterului profelor, afișând o mutră total spășită și umilită și încercând, chipurile, să-l mai liniștesc, povestindu-i cum în cele din urmă m-am descurcat de fiecare dată, în ciuda piedicilor puse în mod constant de profe.

În scurt timp, toată energia acumulată i se canalizează în a arăta o grijă sufocantă față de mine și începe :

‘De azi înainte stai aici, la un loc cu ceilalți. Îți alegi tu să dormi unde vrei, la cei mai buni prieteni ai tăi, o să le zic eu să te primească dacă nu vor...’

‘Da, aș avea la cine să dorm...’

‘Nici nu se discută! Îmi spui doar la ce cameră vrei să dormi și acolo dormi! La masă vii cu mine și mănânci cât îți trebuie, cât e ceasul, cinci, acum s-a terminat masa de prânz, da’ diseară eu te pun la masă cu cine vrei tu și ceri cât vrei, nu e nici o problemă. Auzi tu, ce să-mi facă mie! E nu, că dacă știam eu, de mult le trimiteam la București. Din prima zi am avut scandal cu ele și le-am zis că le trimit acasă, auzi tu ce să facă... Deci am stabilit, la masă mergi cu mine, mănânci cât ai nevoie, iar diseară dormi absolut unde vrei, dacă nu ai unde îți fac eu loc într-o cameră...’

‘Nu, că mă descurc eu. Știți, am niște prieteni...’

‘Așa, bine. Păcat că e ultima zi, că n-am știut eu mai devreme. Dar de ce nu mi-ai spus?! Lasă că acum am eu grijă de tabără, stau eu aici la vilă și nu mai aveți nici o problemă cu nesimțitele alea două! Domne, dar cum se poate...’

O ține așa vreo juma de oră, timp în care o luăm pe stradă în jos spre cantină. Se pare că declanșasem un tăvălug ale cărui dimensiuni nici nu le bănuisem. Tipul se pornise într-adevăr și cu cât spunea mai departe, cu atât se ambala mai tare, vorbind când cu nevastă-sa, care era absolut de acord, împărțășin-du-i sufocanta atenție în ceea ce mă privește, când cu mine sau mai precis către mine, că eu nu apucam să leg nici două cuvinte, până când, ajungând în fața cantinei, îmi zice să stau puțin, să vorbească el acolo.

Iese după vreo cinci minute și îmi zice că a rezolvat totul și că să mă instalez comod până diseară, când e masa, și diseară să vin să mă așez la masă cu ceilalți și dacă am probleme să spun că am vorbit cu el și că el a zis să stau acolo.

Îi mulțumesc eu de zeci de ori, cu maxima politețe de care dădusem dovadă în tot timpul întâlnirii și revin la vilă, încercând să-mi găsesc ceva de lucru până vin taberiștii.

Cap. XVII: Who made who?

Întoarcerea din excursie s-a făcut destul de târziu, dar îndeajuns de devreme pentru ca discuția cu dom' Popescu să fie încă vie în mintea mea.

Îl întreb disperat pe Neamțu la ce oră au plecat cu trenul, de nu i-am mai găsit, iar el îmi zice „A, păi n-am mai plecat cu trenul, am plecat cu un auto-buz!“.

Realizez dintr-o dată jocul murdar al Ciurei. Carevasăzică eu o întreb la ce oră pleacă trenul iar ea, știind că oricum nu-l vor prinde și deci că vor renunța la el, mă lansează pe o pistă falsă, lăsându-mă să cred că numai ocolişul meu mă va face să pierd grupul. Un plan de o complexitate diabolică, produs al unei minți bolnave, manevra urma să mă împiedice să mă văd cu Mona o zi întreagă. Scopurile nu se pot intui, de altfel nici nu știu dacă există cu adevărat un scop în acțiunile acestor două

profe.

Cu atât mai mult jubilez însă la gândul că în schimbul acestei copilărești hărțuieli aveam să le dau marea lovitură, care va pecetlui cu siguranță victoria definitivă a mea în războiul cu profele. Noua relație cu dom' Popescu îmi conferea o siguranță și o intangibilitate de neștirbit, acordându-mi un avans de nerecuperat în fața lor.

Așteptam cu sufletul la gură momentul în care vor realiza că nu eu sunt cel păcălit pe ziua respectivă. Și momentul vine. Toată lumea merge la masă, iar eu mă așez cu maximum de tupeu în mijlocul lor. Alba Neagra se ridică de la masă și îmi șuieră :

'Te rog frumos să ieși afară. N-ai ce căuta aici!'

Mă scol politicos și îi zic cu un calm imperturbabil :

'Știți, doamnă, am vorbit cu directorul de tabără și dânsul mi-a permis, de fapt mai mult, m-a rugat să vin să stau la masă. A zis că a aranjat dumnealui tot, credeam că știați. Dacă vreți să vorbiți cu el...'

O văd cum se face mov la față de furie și, cu ochii sticlindu-i și cu gura crispată în sforțarea de a vorbi, îmi zice :

'Vino până afară, te rog.'

O urmez la fel de calm, încercând să-mi interiorizez total bucuria de a o vedea chinându-se și ies cu ea pe terasa de afară. Dându-și drumul la nervi, începe :

'Asta este ultima porcărie pe care ai

făcut-o! Să te coalizezi cu directorul de tabără, cu nemernicul ăla, cu descreieratul ăla...'

Mă întreb de ce oare am auzit aceleași calificative din gura lui adresate dumneavoastră puțin mai devreme, îmi vine să-i zic, dar mă stăpânesc și răspund, simulând o neînțelegere :

'Cum adică doamnă, să mă „coalizez“?'

'Taci din gură, nesimțitule! Știi foarte bine la ce mă refer! După ce c-am avut atâtea probleme din cauza ta...'

'Mă scuzați, doamnă, ce probleme?'

'Nu pui tu întrebări aici!'

'Îmi pare rău, dar nu știam că v-am făcut pro-bleme...'

'Ne-ai făcut, și încă mari!'

'Păi atunci îmi cer scuze, doamnă, nu au fost cu intenție!'

'M-am săturat să-nghit toate obrăznicțiile tale!'

'Mă scuzați din nou, doamnă, eu am încercat să fiu întotdeauna politicos cu dumneavoastră...'

'Și acum continui să fii obraznic! Să știi că asta a pus capac la toate! Din acest moment nu mai avem ce discuta! Acum du-te și mănâncă!'

Mă întorc plin de mine. Toți mă întreabă, nerebdători, ce a vrut de la mine.

'Figuri și ea. Nu mai are ce să-mi facă', mă lăfăi eu.

În scurt timp apare și directorul. Cum mă vede și sare pe mine :

'Ai mâncat, ți-a plăcut? Să le spun să-ți mai aducă o porție, că-i puțin, uite...'

‘Nu, lăsați, mi-a ajuns, mulțumesc...’

‘Lasă, să-ți mai dea o porție, că ți-e foame, văd...’

Până să-i răspund eu, tipul era deja la unul din chelneri și îi zice să-mi mai aducă o farfurie.

O mănânc eu cu mare poftă și mă trezesc din nou cu el lângă mine :

‘Ei, cum a fost?’

‘Foarte bună, mulțumesc...’

‘Mai vrei o porție?’

‘Nu, mulțumesc, a fost destul...’

‘Sigur nu mai vrei?’

‘Sigur, dom’ profesor, a fost de-ajuns.’

‘Ai rezolvat, ai unde să dormi?’

‘Da, dorm la băieții ăștia în cameră...’

‘Ți-am zis, te duci și dormi la cei mai buni prieteni din tabără...’

‘Sigur, dom’ profesor! Mulțumesc!’

La care tipul se pune în mijlocul sălii, face liniște și începe :

‘În seara asta avem discotecă. *Eu* vorbesc cu responsabilul de vilă și facem până la 12 o discotecă afară, pe verandă. E bine?’

Răspundem toți cu un mare „daaa” și restul mesei decurge fără alte evenimente.

Cap. XVIII: Ultima seară

După masă începem să instalăm sculele, spre marea disperare a Monei cu privire la atenția pe care nu prea i-o mai dau.

Odată cu lăsarea serii, muzica începe să bubuie, iar eu, DJ, mă așez cu Mona în brațe, încercând să împac mixarea melodiilor cu dragostea și nereușind, evident, nici una.

Pe la zece, eu cu Neamțu și cu Cip luăm hotărârea că suntem prea puțini și în consecință plecăm la vila vecină să mai aducem niște gagici*.

Găsind ușa închisă, începem și batem ca disperații în primul geam care ne iese în cale, reușind să trezim cele câteva fete prezente. Timp de vreun sfert de oră încercăm să le convingem să se schimbe de pijama și să vină cu noi, unde „ce mișto e”, iar în cele din urmă două se lasă păcălite

* Aici, cu sens de fete - NA

și vin. Spre marea lor dezamăgire, observă că odată ajunse în „ring“, nimeni nu le dă nici o atenție și că deci luaseră plasă, dar nu lasă să se vadă și continuă să facă act de prezență.

Pe la 11 apare dom' Popescu, zicând că tre' să terminăm, că e prea tare, iar noi îl amânăm cu celebra „doar melodia asta, o punem încet“, punând doar bluesuri de un sfert de oră.

În fine, când nu mai putem să-l ducem, ne cărăm cu toții la noi în cameră, unde continuăm bairamul, spre marea disperare a celor două fete, care de altfel, se și cară după vreo juma' de oră.

Folosind modelul nopții trecute, transformăm bairamul într-o atmosferă de delir și desfrâu conjugal, care degenerază implacabil în somn.

Ultima noapte a unei tabere... Cu nervii la pământ, cu forțele la zero, tușind ca un Trabant, mă aventurez în ultima noapte a unei tabere. Totuși, pe lângă boală, mai căpătasem ceva în tabără: pe Mona. Și dacă boala urma să treacă de la sine, problema se pune, Mona de la cine urma să treacă?

O ultimă problemă pentru ultima zi. Dar până dimineață nu e ultima zi, așa că nu e nici o problemă.

Cap. XIX: Răbufnirea finală

Atmosferă de lucru în toate camerele. Adormiți, toți numărăm paturile rupte, tablourile smulse, cearceafurile dispărute. În final, sumele se adună pe camere și se împart la numărul de locatari. Cu ultimii bani, copiii plătesc prejudiciile aduse statului român.

În cele din urmă, vila se eliberează și odată cu ea multe amintiri se încuie pentru vecie.

Perechile se adună în ultima variantă și pornesc greoi spre gară. Gara - ultima imagine a Sinaiei. Gara - ultima amintire. Gara - ultimul mohican.

Având încă destul de mult timp până pleacă trenul, mă apuc să joc badminton cu Nana, sub privi-rile inocente și întrucâtva uimite ale Monei. Ceva i-a sclipit.

N-o las să-i sclipească prea multe că plec

cu Bugiu și cu punga lui de bani (fise de 1, 3 și - mai rar - 5 lei) să ne dăm în mașinuțe. 10 lei tura. Învăț astfel de la Bugiu cum se conduce cu spatele „la mișto” și capăt experiență pe măsură ce suma disponibilă capătă dimensiuni alarmante. Când ea devine zero, ne oprim și revenim la gară. Bugiu pleacă cu trenu’ de Sibiu la nu-ș ce rude iar eu aflu de la Neamțu că profele ar fi mormăit ceva în sensul că n-au de gând să mă ia cu trenul cu tabăra. Motiv pentru care mă împrumut de la toți până ajung la prețul unui bilet și-mi iau bilet.

La scurt timp după aceea mă trezesc cu Alba Neagra lângă mine, întrebându-mă insinuant :

‘Bănuiesc că ți-ai luat bilet, nu?’

‘Vai, dar sigur doamnă că mi-am luat! Cum, puteam eu să abuzez de bunăvoința dumneavoastră într-o așa de mare măsură?’

‘Pot să-l văd și eu?’

‘Sigur, doamnă.’

I-l arăt, urmărindu-i satisfăcut dezamăgirea de pe față și stabilind astfel o foarte mică dar nouă victorie de palmares.

Venirea trenului ne găsește în sictirul general specific venitului acasă. Ne îmbulzim cu toții să prindem câte un loc, iar eu mă așez cu Mona, față în față cu Neamțu plus Laura. Deși nu mai e ca pe vremuri, relația noastră supraviețuiește. Încă.

Afară e urât și trenul merge încet.

Alba Neagra trece pe lângă noi, zicând către Mona: „Te rog frumos să stai decent!!!”. O ultimă răbufnire.

Dar tabăra s-a terminat.

Epilog

În apartamentul său din strada Zorileanu 113, într-o discuție confidențială cu Nana, doamna Ciurea îi mărturisește acesteia profunda dezamăgire pe care a resimțit-o în urma taberei, cu privire la conflictele dure create în timpul ei.

Un om atât de minunat cum este Alba Neagra nu ar fi meritat să suporte atâtea lovituri morale din partea unor oarecare elevi de liceu, imensa sa puritate sufletească fiind astfel pe nedrept și violent lezată de niște infime personalități ca ale noastre*, zice ea.

I-aș răspunde doamnei Ciurea printr-un scurt rezumat al acestei tabere.

* Textual: „V-ați bătut joc de un om minunat!“

Textul nu este reprodus fidel, ideea inițială fiind poate puțin deviată, fără a fi însă schimbată în ansamblu. Ne însușim eventualele critici cu privire la acest lucru - NA

Deși susține sus și tare că nu ia nici un blatist, minunata doamnă își depășește atribuțiile și se oferă să treacă cu vederea acest lucru, în schimbul unui minim comision. Refuzată, revine pe poziția inițială și încearcă să și-o impună. În cele din urmă reușește și rezultatul este că un copil de care este totuși răspunzătoare (era clar că nu înghițise gogoșa cu gazda din Sinaia) rămâne în stradă o noapte întregă, victimă a ignoranței acesteia. Departe de a-și conștientiza gafa, reacția doamnei întrece orice imaginație. Remușcărilor nu mai au loc în sufletul încărcat de atâta puritate căci iată, doamna se lansează într-o hărțuială specifică vârstei adolescenței, lansând o suită de tachinări în intenția de a distruge o idilă nevinovată. Este prinsă într-o așa de mare măsură în acest joc, încât scapă din vedere unele elemente și își găsește nașul în persoana lui Nea Petrică, ce se dovedește a fi mai lipsit de scrupule decât ea și de care este, în cele din urmă, „molestată“.

Pusă la rândul ei în situația de a fi aruncată în stradă, face uz de autoritatea dobândită prin forță asupra copiilor din tabără și își depășește din nou atribuțiile, cerând sistarea taberei și revenirea la București. Se lovește însă de autoritatea legală pe care o reprezintă Popescu, directorul de tabără, om fără prea multe principii de altfel și pornește cu acesta un război deschis. Înfrângerea o suportă fără a putea riposta în momentul „coalizării“ celor doi presupuși adversari și singura reacție de care se dovedește a fi capabilă este „răbufnirea finală“.

Și acum, pentru a pasa pisica moartă în

curtea vecinului, vin și întreb: Cine a pornit toate aceste conflicte? De ce, odată pornite, nu a încercat să le oprească? Este, într-adevăr, un război real și semnificativ acela între un copil de 15 ani și un adult? Este o dovadă de maturitate lansarea într-un astfel de conflict? Nu s-ar fi putut evita toate acestea? Cum îl chema pe Don Quijote?

Dându-mi singur răspuns la aceste întrebări, mă gândesc că „puritatea“ de care vorbea doamna Ciurea nu-i chiar așa de cușeră. Și când te gândești că am mai și lezat-o! Lupta rămâne deschisă!

Note la Zăstragâl Uizin

- 1. Ciurea:** fostă profesoară de limba engleză în Liceul de Informatică, având niște vederi stranii vis-a-vis de viața înconjurătoare.
- 2. Alba Neagra:** Gheorghe Mioara, profesoară de informatică în același liceu, zisă și „Madam Contrast“, încă în căutarea unui elev care să înțeleagă ce predă. Atitudine desuetă vis-a-vis de relațiile în cupluri, probabil o neadaptată la secolele XIX, XX și, după anul 2000, XXI. Agresivă în a-și impune punctul de vedere, și-a atras sentimente nefavorabile din partea elevilor.
- 3. Corvetă:** Autorul cărții, la vremea respectivă elev în Liceul de Informatică. Pe numele mic, Radu. Fondator al firmei Free Corvette (1989), primul mare falit al liceului cu aceeași firmă (1992).

4. Neamțu: Cătălin Lazia, primul coleg de bancă, aflat la prima și ultima sa tabără plătită din liceu.

5. Cip: Ciprian Dinu, al doilea coleg de bancă, marcat moral de faptul că în a doua zi de liceu nu l-am recunoscut ca fiindu-mi cunoscut, aflat în una din ipostazele de creier, mână dreaptă sau stângă în desfășurarea oricărei prostii făcute împreună.

6. Bugiu: Mihai Constantin, al treilea și ultimul coleg de bancă, înălțime 1,90, greutate potrivită, frunte înaltă, figură expresivă, mușchi. Descrierea îi se potrivește în puținele și rarele momente când nu doarme.

7. Seek and Destroy: Single desprins de pe albumul Kill'em all, 1983 Metallica.

8. Blitzkrieg și Am I Evil: Melodii incluse în varianta CD - digitally remastered - a albumului Kill'em All, 1983 Metallica. Aluzii la unele dispute radiofo-nice ale autorului cu Lenți Chiriac.

9. Obituary: Celebră formație de Grind Core.

10. Mona: Simona, cu care autorul a făcut cunoștință în această tabără și a desfăcut-o la sfârșitul ei.

11. Ciurilă: Ionuț Ciurea. Inițialul prieten al Monei (10). Nu are nici o legătură cu Ciurea (1) și bine face.

12. Nana: Virtuală prietenă a lui Ciurilă (10). Drăguță, simpatcă, atrăgătoare, chipeșă, vioaie, sprintară (pentru că va citi și ea, probabil, aceste rânduri).

13. Laura și Ana: colege de clasă taberiste.

14. Sigartău: profesor de istorie în Liceul de Informatică, tată al propriei fete care apare la Ora 25 de la TVR și căreia îi seamănă ca temperament și inteligență. Ca profesor, are pasiunea ca elevii săi să afle mult mai multe lucruri decât i-ar putea interesa vreodată. Ca tată, rezultatul îl vede o țară întreagă la televizor.

This is the end...

~1993~

Pentru Bugiu[†]

~2014~

IN IDEEA CĂ CINE-ȘI SCRIE MEMORIILE DE MIC N-APUCĂ SĂ LE UITE,
VĂ PREZENTĂM O BRILANTĂ CREAȚIE A HORORULUI MONDIAL

Free Corvette

ZĂSTRAGĂL UZZIN

• **Supraviețuind liceului** •

PĂSTREAZĂ-ȚI ULTIMA SUFLARE PENTRU A PUTEA SUGHIȚA.

“În scurt timp, simt cum oasele îmi spintecă mușchii, cu o durere teribilă.

Mă simt ca prins într-o banchiză polară. Închid ochii și încerc să ies în afara timpului. Treptat, îmi alung și celelalte gânduri și rămân într-o stare de hibernare, undeva între trezie și somn, simțind ochii săgetându-mă de oboseală. Simt cum ultima brumă de voință mi se scurge din corp.

Numai instinctul de conservare mă mai împiedică să mă prăbușesc...”

**O romanțioasă poveste de dragoste se îmbină cu o comedie sinistră pe fondul unui horror fudroaiant. Tensiunea permanentă este cu dibăcie manevrată într-o evoluție sinusoidal-ascendentă, astfel că adrenalina eliberată se constituie într-un adevărat orgasm intelectual, ori de câte ori acest lucru se produce, ceea ce este un lucru care reprezintă totuși ceva, cel puțin dintr-un anume punct de vedere, cât și celelalte probleme derivate, care ele însele, deși !!!
Un bestselăr autentic.**